

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

10. ČÍSLO / XXI. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

10. BŘEZNA 2013

Z obsahu:

Jak bude vypadat církev ve třetím tisíciletí?

Přednáška Josepha
Ratzingera v Hessenském
rozhlase 25. prosince 1969

- strana 2 -

Církev jako společenství víry

P. Martin Rohrer

- strana 4 -

Důležitý klíč, abychom porozuměli vznešeným pravdám nebeského království a Boží vůle

Marcel Laflamme

- strana 6 -

Prosba německé církve o odpuštění

- strana 7 -

Promluva Benedikta XVI. na závěr duchovních cvičení

- strana 8 -

„Jít s Bohem“

P. Josef Grabmeier

- strana 8 -

Na slovíčko

- strana 9 -

Drobné změny v inaugurační liturgii římského biskupa

- strana 10 -

Katechismus andělů (13)

- strana 13 -

„Církev“ - nástropní medailon v bývalé klášterní kapli sv. Jiří, Řezno

Editorial

Máme v životě mnoho starostí. Jak s nimi nakládáme? Bereme je jako přítěž, se kterou si nevíme rady? Jako lidé, kteří věří v Boha Stvořitele, v Boha milujícího nekonečnou láskou, v Boha, který neváhal za naši spásu obětovat svého Syna, máme prostě řešení – svěřit své starosti tomuto Otci a přinést je spolu s Ním k oltáři (str. 5).

Tak máme třeba starost o budoucnost – nejen osobní, našich blízkých, ale i vlasti, světa, Církve... O tom všem existuje mnoho úvah, předpovědí, filosofických debat. Ale jen ten člověk, který je pevně zakořeněn ve víře v Boha, může správně nazírat nejen přítomnost či minulost, ale mnohdy i věci budoucí, aspoň do jisté míry. Tak to vidíme i u Benedikta XVI., jehož přednáška z roku 1969 o tom, jak bude vypadat církev ve třetím tisíciletí, je pozoruhodným dokladem o Ratzingerově teologicko-filosofickém myšlení a reálném vidění světa, a to na základě pevné víry v Trojjediného Boha a v Ježíšovu Církev. I kdyby zůstalo jen malé společenství, stále bude schopno dávat naději přesahující život a smrt, neboť Církev je vedena Duchem Svatým až do konce světa.

Církev – jaký vztah k ní mám já? Miluji-li Krista, musím milovat i jeho Církev. Ona je také jedinou pověřenou nositelkou Kristova učení pod vedením apoštola Petra a jeho nástupců. Ve společenství Církve může žít a růst naše víra. Základem je život z Eucharistie, „bez Eucharistie by jednoduše Církev nebyla.“ (str. 4)

Církev založená Kristem je svatá, ale slovo o svatosti nemusí nutně platit také o všech jejích členech. V době postní se nám však místo kritiky druhých nabízí spíše pohled na vlastní duši. Proto si položíme otázku: Má moje lampa dostatek oleje, který mi umožní s Ježíšem vejít do nebeského království? Chodím ve svém životě s Bohem? Dovoluji mu vstoupit do každé své starosti? Jsem ochoten přijmout jeho vůli i v tom, o čem si myslím, že je to jen maličkost a že k tomu Boha nepotřebuji?

Jak se často mýlíme, když si myslíme, že Bůh vstupuje jen do velkých věcí – třeba do volby papeže. Ale on je jiný než my lidé, jeho zajímá každá naše starost. Proto: „Pojď, půjdeme k Otci!“

Daniel Dehner

Jak bude vypadat církev ve třetím tisíciletí?

Přednáška Josepha Ratzingera
v Hessenském rozhlase 25. prosince 1969

Teolog není věstec ani futurolog, který stanovuje předpoklady budoucnosti ze zjištěných činitelů přítomnosti. Jeho poslání se dalekosáhle vymyká pouhému sčítání činitelů. Může se však věnovat futurologii, ovšem takové, která není věštěním, nýbrž určuje, co je zjištělé, a ponechává otevřeno, co zjištěl nelze. Protože víra a církev sahají do hlubin člověka, z nichž vystupuje vždy znovu něco tvořivě nového, nečekaného a neplánovaného, zůstává jejich budoucnost zahalena i ve věku futurologie. Kdo by býval mohl při smrti Pia XII. předpovídat Druhý vatikánský koncil nebo pokoncilní vývoj? Anebo, kdo by se byl odvážil předpovídat První vatikánský koncil, když v roce 1799 Pius VI., vlečený jednotkami mladé Francouzské republiky, umíral ve Valence jako zajatec? A přece tři roky předtím jeden z direktorů oné republiky napsal: „Tahle stará modla bude zničena. Tak tomu chce svoboda a filosofie... Jest si přát, aby Pius VI. ještě dva roky žil, aby filosofie měla čas dokončit své dílo, a tohoto lámu Evropy zanechat bez nástupce.“ Zdálo se, že to dospělo už tak daleko, hovořilo se o papežství, které zaniká a vlastně již definitivně odumřelo.

Budme tedy velmi opatrní v prognózách. Stále ještě platí slovo Augustinovo, že člověk je propast, a co z ní vystupuje, nemůže nikdo bezpečně vědět předem. A kdo věří tomu, že církev je určována nejen lidskou hlubinou, nýbrž sahá do větší, nekonečné hlubiny Boží, ten má obzvláště dobrý důvod držet se zpátky v předpovědích, jejichž naivní vševědoucnost může být projevem naprosté neznalosti dějin.

Má však naše téma vůbec nějaký smysl? Může mít smysl, budeme-li si vědomi jeho mezí. Právě v dobách silných dějinných otřesů, kdy se zdá, že všechno, co dosud existovalo, se rozpadá, a všechno vypadá úplně nově, potřebuje se člověk nad dějinami zamyslet. A to uvede na pravou míru přítomnost zveličenou až nereálně, znovu uvede člověka do pořádaného dě-

ni, které se sice neopakuje, avšak neztrácí svou jednotu ani kontinuitu.

Teď byste mohli říci: Slyšeli jsme dobře, zamyslet se nad dějinami? To přece znamená hledět do minulosti, a odtud máme čekat předpověď budoucnosti? Slyšeli jste dobře, ale mám za to, že dobře chápané zamýšlení nad minulostí obsahuje obojí, tedy ohlédnutí zpět za tím, co bylo, a z toho také zamýšlení nad možnostmi a úkoly toho, co přijde. Tyto možnosti a úkoly se mohou stát tím zřetelnějšími, čím větší kus cesty přehlédneme a nezůstaneme naivně vězet v pouhé přítomnosti. Pohled nazpět sice nedá žádnou předpověď budoucnosti, ale ohraničí zdání toho, co je zcela jednorázové. Zároveň ukáže, že to sice není totéž, ale umožní porovnání s tím, co už tu bylo. V tom, čím se liší minulost od přítomnosti, tkví nejistota našich výroků i novost našich úkolů.

Pohled nazpět do dějin církve je nutný

Dnešní situaci naší církve lze nejlépe porovnat s obdobím tzv. modernismu na přelomu 19. a 20. století, s koncem období rokoka a definitivním vpádem novověku v podobě osvícenství a Francouzské revoluce. Krize modernismu nebyla zcela překonána, spíše jen přerušena směrnicemi Pia X. a změněnou duchovní situací po první světové válce. Současná krize je jen znovuoživením toho, co tehdy začalo. K porovnání se nám nabízejí dějiny církve i teologie doby osvěcenské. Kdo se podívá blíž, užasne nad mírou podobností mezi tehdejšími a dnešními děny. Osvícenství jako dějinná epocha dnes dobrou pověst nemá. Dokonce i ten, kdo se odhodlá vydat po stopách tehdejších časů, nechce platit za osvícence, ale distancuje se od příliš zjednodušeného realismu oné doby, pokud si dá práci sesbírat minulé události.

Teď tedy první analogie. Spočívá v rozhodném odvratu od dějin, které jsou považovány už jen za skládku starého haraburdí,

Pokračování na str. 10

Jestliže dosud hledali Ježíše především nemocní, dnes se situace mění. Jeho setba přináší požehnané ovoce. Začali ho vyhledávat sami celníci a hříšníci. Není to i pro tebe důvodem k radostné naději? Nebo se chceš spíše připojit k těm, kteří nelibě nesou, že Pán stoluje s hříšníky a celníky?

Takové reptání, které se ozývá kolem našeho Pána, zraňuje jeho srdce na nejcitlivějším místě. Nevole židovských předáků je výmluvným svědectvím, že vůbec nechápou nejen to, co pro ně znamená tak dlouho očekávaný Mesiáš, ale při vši své domnělé moudrosti a vzdělanosti vůbec nepoznali Hospodina, svého Boha, ani to, co je mu milé. Schází jim to nejpodstatnější: milosrdenství a láska k lidem. K čemu jsou jim jejich smírné oběti, když nechápou to, co je podstatné, a proto se nedokážou radovat z toho, co je Pánu nejmilejší: že zbloudilé ovce hledají Boží náruč a smíření. Připrav se proto dobře na dnešní setkání s Pánem, aby ti neuniklo, co má na srdci. Jeho dnešní napomenutí je určeno především těm, kteří se tak vzdálili od svého dobrého Otce, že už si toho vůbec nejsou vědomi, a proto ani nepomýšlejí na návrat.

Pán přišel, aby od nás *odvalil egyptskou hanbu*. V čem spočívá tato hanba? V zotročení. Není většího otrokáře než zpychlé vlastní já. V příběhu o šlechetném otci a jeho dětech, který ti Ježíš předkládá, postihlo toto otroctví oba otcovy syny, každého jiným způsobem. Z toho poznáváš, jak je nebezpečné a zálučné. Dostalo se i do blízkosti tak dobrého člověka, jakým je otec v tomto podobenství.

Dej mi, co mi patří. Ten mladší uplatňuje svůj nárok, aby mohl uspokojit své ambice. Všechno si promyslel. Dosáhl plnoletosti a otec mu musí vyhovět. Může na něm uplatňovat své právo. Jak dlouho už snil o této chvíli jako o svém domnělém osvobození! Nezapomněl přitom na něco? Představa tučného podílu ho tak oslepuje, že zcela zapomněl, odkud se to všechno vzalo. Není snad jeho podíl i jeho právo plodem otcovy lásky? Nemá snad ve svém otci a v jeho domě mnohem více než jen svůj podíl? Tim, že přestal vnímat otcovu lásku jako jediný zdroj všeho, čím je a co má, jeho srdce se už dávno k němu otočilo zády a upíná se jen ke své vidině, ze svobody otcovského

Podobenství o zbloudilých bratrech

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Máme proč se veselít a radovat.

prostředí se vystěhovalo do *egyptské hanby*, do pustiny sobectví a nesvobody. Jeho další osudy jsou jen názornou ilustrací této smutné skutečnosti.

Dobrotivá náruč, s jakou otec přijímá zbloudilé dítě, byla stejně štedrá a otevřená i před jeho odchodem, ale nešťastné, zaslepené dítě se jí vyhýbalo.

Cítíš-li se v Otcově domě někdy spoután a omezován, cítíš-li potřebu domáhat se svého práva, jsi na nejlepší cestě vydat se po stopách mladšího syna. Nečekej na to, až se ocitneš mezi vepři. Může se ti pak stát, že tam vyhladovíš do té míry, že už do otcovského domu nedojdeš, a nic ti nebude platné, že Otcova náruč je ti otevřena. Obrát se k Otci hned teď a vyznej upřímně, že nejsi hoden nazývat se jeho synem, protože si více ceníš svých nároků a svého práva než jeho dobrotivosti. Požádej nikoliv o svůj podíl, ale o *nové srdce z masa*⁽¹⁾, aby vidělo, co dosud nevidělo, a cítilo, co dosud necítilo, ačkoliv bylo Otci tak blízko.

Ale to podstatné ještě nebylo vysloveno. Ježíšův příběh dále pokračuje především jako varovná odpověď těm, kteří tak reptají na jeho milosrdenství, protože si sami myslí, že ho nepotřebují, a zakládají si na tom, že jsou spravedliví. Sobecská sebeláska má mnoho podob a projevů. Skrývá se v lidském srdci i pod rouškou ctnosti a věrnosti, aby pak propukla a opanovala mysl právě ve chvíli, kdy byla na místě vstřícnost, dobrota a radost, a nelitostně je rdousí.

To, čeho jsi dále v tomto podobenství svědkem, je ve skutečnosti daleko smutnější než osud dítěte, které strádá hladu uprostřed dobytka. Ve chvíli, kdy se marnotratník ocitl na dně lidské bída, dokázal se rozpomenout a znovu ocenit dobrotu svého otce, a to probudilo jeho naději. Ale jeho starší bratr, ačkoliv je *stále s otcem a všechno, co otec má, je jeho*, neosvojil si pranic z otcových vlastností, je dědicem jeho statků, nikoliv však jeho srdce. *Rozhněval se*. Na koho? Na své

Liturgická čtení

1. čtení Joz – 5,9a.10–12

Hospodin pravil Jozuovi: „Dnes jsem z vás odvalil egyptskou hanbu.“ Synové Izraele se utábořili v Gilgálu a slavili velikonoce čtrnáctého dne toho měsíce večer na jerišských planinách. Na druhý den po velikonocích jedli z úrody té země: nekvašené chleby a pražená zrna. Téhož dne přestala (padat) mana. Byl to druhý den, když jedli z úrody té země. Synové Izraele už neměli manu, toho roku jedli z výnosu země Kanaán.

2. čtení – 2 Kor 5,17–21

Bratři! Když se někdo stal křesťanem, je to nový tvor. To staré pominulo, nové nastoupilo. A všechno to pochází od Boha; on nás smířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil

Dokončení na str. 11

nejbližší a nejdražší: na otce i na bratra. Stal se soudcem svých bližních a odmítá jejich společnost. Už to ho dráždilo, jak otec stále vzpomínal a čekal na své dítě. On svého bratra odsoudil již po jeho odchodu a vymazal ze svého srdce. Měl za to, že čím více ho odsuzuje, tím více vyniká jeho vlastní věrnost a spravedlnost. Není tedy divu, že ho dnes otcova dobrota tak pobuřuje. Radostnou oslavu bratrova návratu pokládá za své pokoření, urážku a křivdu.

Nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz.

Je to pravda? Nebyla tím největším, nejdůležitějším příkazem povinnost poznat svého otce a stát se dědicem a hlasatelem jeho šlechetnosti? Jeho srdce je zlé, protože otec je dobrý.⁽²⁾ Těžší než smířit se se svým bratrem bude pro něho smířit se se skutečností, že jeho domnělá spravedlnost je pouhý sebeklam, že se tak sám zpronevěřil svému otci a daleko více než jeho bratr potřebuje obrácení a odpuštění.

Bez milosrdenství není spravedlnosti: *Milosrdenství chci, a ne obět.*⁽³⁾

Pohled k Pánu, ať se rozveselíš, ať se tvoje tvář nemusí zardívat hanbou.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ez 36,26; ⁽²⁾ srov. Mt 20,15; ⁽³⁾ Mt 9,13;

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 34

Církev jako společenství víry

V „Roce víry“ jsme všichni vyzýváni, abychom prohloubili osobní víru. Odkud ale získáme jistotu v tomto prohloubení? Papež Benedikt XVI. k tomu říká: „Vira je vždycky také společná víra. Nikdo nemůže věřit o samotě. Pavel říká: Víru přijímáme slyšením, a slyšení je cesta společenství, duchovního i tělesného. Za to, že mohu věřit, vděčím nejprve Bohu, který mi ji věnuje a moji víru takřikajíc »zapálí«. Ale docela prakticky vděčím za víru svým bližním, kteří věřili přede mnou a se mnou. Toto velké »spolu« je Církev.“ (24. 9. 2011)

Církev jako společenství, které slyší volání Krista

Církev řecky znamená „shromáždění Pána“ nebo „shromáždění patřící Pánu“. V řecké kultuře svolává herold občany ke shromáždění (ekkalein = svolat). Církev je „svaté shromáždění“: svaté je to, co patří Pánu. Skrze křest patříme ke Kristu. Toto povolání shromáždění Církve má tři prvky: toho, který povolává, povoláního a cíl povolání. Kristus nás povolává svým slovem k Církvi, povolání jsou ti, kteří Krista přijímají vírou a svátostmi, cílem povolání k Církvi je záchrana. Kdo slovo Boží přijímá, ten se stává dítětem Božím, bratrem nebo cestou svých bližních, členem Církve a dědicem nebe.

Církev je rodina Boží, protože děti Církve dostávají křtem život Boží. Kristus říká: „Já jsem cesta, pravda a život.“ (Jan 14,6) Od Něho vychází božský život. Tak je Kristus původem Církve, rodiny Boží. Na nárožním kameni, Kristu, stojí Petr, skála, který má dále vést poslání Církve.

Blahoslavený papež Jan Pavel II. říká: „Nezapomínejte hledat Krista a poznávat jeho přítomnost v Církvi. Ona je prodloužením jeho spásného působení v prostoru a čase. V ní a skrze ni se stává Kristus i nadále viditelným a dává se lidem poznat.“ (22. 2. 2004) Protože záchrana přichází skrze víru a svátosti (srov. Mk 16,16), svěřil Kristus tuto úlohu Petrovi a jeho nástupcům. Oni mají zvěstováním víru posilovat a udělovat svátosti. Protože je úkol zprostředkování víry tak důležitý, dal Bůh Petrovi a jeho nástupcům dar neomylnosti, aby se stali ručiteli

za víru a morálku. Víra znamená, že přijímáme, co od nás Bůh chce, a to má také vyjadřovat naše myšlení a jednání. Tak jak byl Kristus poslušný svého Otce ve všem, tak mají také Petr a jeho následovníci ve víře dosvědčovat to, co jim Kristus svěřil. Nejkrásnější svědectví pro Krista vydáváme, když ve spojení s Ním tvoříme jeden prorocký, královský a kněžský lid. To nám bylo na křtu slíbeno jako dar a úkol: „Všemohoucí Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, tě osvobodil od viny Adamovy a dává ti z vody a Ducha Svatého nový život. Přijetím do lidu Božího budeš pomazán svatým křížem, abys zůstal navždy údem Kristovým, který je knězem, králem a prorokem navěky. Amen.“

- Kněz: Ježíš předal všechno svému Otcovi. Jako kněžský lid máme také sebe „přinášet jako živou oběť, která se Bohu líbí“ (Řím 12,1), tím, že mu přinášíme naši modlitbu, náš život a naše dobré skutky.

- Král: Dobrým králem je ten, který svým svěřeným lidem dává potřebné statky. Tak mají také křesťané dary Boží dále darovat skrze modlitbu, soucit, bliženskou lásku, svědectví a slovo.

- Prorok: Členové Církve jsou vyzýváni, aby slovem a činem působili v tomto světě jako prorocký národ a aby se stávali pravdy.

Na oltáři je základ Církve

Na oltáři se zpřítomňuje Kristova oběť na kříži. Na kříži zvitězil Ježíš nad smrtí a získal božský život. Tímto novým životem vznikla rodina Boží. Proto má každý křesťan povinnost zúčastnit se v neděli mše svaté, tohoto tajemství smrti a vzkříšení Kristova. Z jeho boku vytekla krev a voda: voda poukazuje na křest, který nám dává Boží život. Krev ukazuje na Eucharistii, která v nás živí božský život. Na oltáři slavíme tajemství. Papež Benedikt XVI. k tomu říká: „Bez Eucharistie by jednoduše Církev nebyla. Protože je to Eucharistie, která dělá z lidského seskupení tajemství a společenství, které je schopné přivést Boha na svět a svět k Bohu. Duch Svatý, chléb a víno proměněné v Tělo a Krev Kristo-

vu, proměňuje také všechny, kteří Ho ve víře přijímají, v údy Těla Kristova, takže Církev je skutečně svátost jednoty lidí s Bohem.“ (26. 6. 2011)

Církev – nevěsta Kristova

Svatý Pavel srovnává vztah Boha se svou Církvi se vztahem muže a ženy: Kristus je ženich, Církev jeho nevěsta. „Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale naopak: dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s Církvi, protože jsme údy jeho těla. Proto opustí člověk otce i matku a připojí se ke své manželce a ze dvou se stane jen jeden člověk. Toto je velké tajemství, chci říci, že se uplatňuje na Kristu a Církvi.“ (Ef 5,29–32)

Ženich je ten, který dává semeno života. Nevěsta je ta, která semeno života přijímá. Ježíš je ten Ženich, protože daruje semeno božského života. Ti, kteří božský život přijímají, se stávají nevěstou Kristovou tím, že přijímají v poslušnosti slovo Boží: „Vždyť se vám dostalo nového života, a to ne plodivou silou pomíjející, ale nepomíjející: živým a neproměnným Božím slovem.“ (1 Petr 1,23)

Tak se můžeme ptát: Jsme připraveni jít vstříc Ženichu Ježíši Kristu? Hoří naše lampy jako těch chytrých panen, které měly s sebou dostatek oleje, když přicházel ženich do svatebního sálu? Olej, který láska k Bohu a k bližním nechává hořet, je slovo Boží, které se přináší v malých nádobkách, to znamená v malých činech všedního života. Když je někdo poslušný ve všedních dnech v malých věcech, pak je jako hořící plamen lásky. Když Ježíš vidí, že Mu člověk dává bezpodmínečně všechno, pak dá také On nebeská dobro v bohaté míře. Ježíš říká: „A pro ně se zasvěcují, aby i oni byli skutečně posvěceni.“ (Jan 17,19)

Tak žil také P. Pio. On se posvěcoval, aby pomohl lidem, aby se stali svatými. Být svatý znamená být stále více

zajedno s Kristem: myslet tak jako On, chtít, co chce On, nechat se proniknout láskou a poslušností jeho duchem a životem, abych se stal opravdovým křesťanem. Ježíš prosil Otce, abychom byli stále více jedno s Ním: „Ať všichni jsou jedno. Jako Ty, Otče, ve mně a já v Tobě, tak i oni ať jsou jedno v nás.“ (Jan 17,21)

Zakalený lesk nevěsty Kristovy

Svatý Pavel nám připomíná: „Ti, kdo náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali svoje tělo i s jeho vášněmi a žádostmi.“ (Gal 5,24) Kdo chce být spojen s Kristem, ten musí umřít hříchu a žít evangelium. Kdo nechá prosvítit svůj život hořící lampou evangelia, ten nechá zazářit lesk Církve. To, že Církev jako společenství věřících často nezáří svým pravým leskem, je způsobeno tím, že v jejím společenství je bohužel také něco temného, co zastiňuje světlo Kristovo. V jednom zjevení viděla svatá Hildegarda z Bingen Církev jako nevěstu Kristovu, jíž byl pravý lesk odňat mnoha vlastními členy: „V roce 1170 jsem dlouho ležela nemocná. Tu jsem viděla v bdělém stavu na těle i duchu ženu takové krásy, že by ji lidský duch nebyl schopen pochopit. Její postava vyrůstala ze země k nebi. Obličej jí zářil nejvyšším leskem. Její oči hleděly k nebi. Oděná byla zářivým šatem z bílého hedvábí a pláštěm posázeným drahými kameny. Na nohou nesla střevíce z onyxu. Ale její obličej byl pokryt prachem, její oděv na pravé straně potrhán. Také její plášť ztratil svoji vybranou krásu a její obuv byla odshora zašpiněna. Hlasitým, zvučným hlasem křičela nahoru k nebi: Poslouchej, nebe! Můj obličej je poskvrněn! Roztruchli se, země: Moje šaty jsou potrhány! Zatřes se, propasti: Moje střevíce jsou zašpiněny! A dále mluvila: Byla jsem ukryta v srdci Otce, dokud Syn člověka, z Panny počatý a narozený, neprolil svou krev. Touto krví, jako svým věnem, si mě vzal. Rány mého Ženicha zůstanou čerstvé a otevřené, pokud jsou otevřené rány hříchů lidí. Právě toto otevření ran Kristových je vina kněží. Můj oděv potrhali tím, že jsou přestupníky zákona, evangelia a své kněžské povinnosti. Mému plášti vzali lesk tím, že zanedbávali jim uložené předpisy ve všem. Zašpinili moje střevíce, protože se nedrželi přímé, to jest tvrdé a drsné cesty spravedlnosti, a také svým podřízeným nedávali dobrý příklad.

Přesto vidím u některých světlo pravdy. A slyšela jsem hlas z nebe, který říkal: Tento obraz představuje Církev. Proto, člověče, který vidíš a nálek slyšíš, zvěstuj to kněžím, kteří jsou ustanoveni k vedení a poučování Božího lidu a kte-

rým apoštol řekl: »Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu.« (Mk 16,15)“

„Rok víry“ nás všechny vyzývá, abychom vrátili Církvi jako nevěstě Kristově nový lesk, čímž dáme rozhořet v sobě víru a budeme v poslušnosti dosvědčovat evangelium.

Aby se obnovila Církev, musí se obnovit víra

Papež Benedikt XVI. nás napomíná, že krizi Církve v Evropě nemůžeme překonat mnohými sezeními a diskusemi. Církev se obnoví především radostí z víry.

„S obavou vidí nejenom věrní věřící, nýbrž také lidé mimo, jak pravidelní návštěvníci kostela stárnou a jejich počet stále ubývá. Jak kněžský dorost stagnuje. Jak skepse a nevíra rostou. Co ale máme dělat? Existují nekončící disputace o tom, co se musí udělat, aby se dosáhlo zvratu v trendu. A jistě se musí mnohé dělat. Ale samotné konání úlohu nevyřeší. Jádrem krize Církve v Evropě je krize víry. Když na ni nenajdeme žádnou odpověď, když se neoživí víra, hluboké přesvědčení a skutečná síla ze setkání s Ježíšem Kristem, pak zůstanou všechny ostatní reformy neúčinné.

V tomto bodě bylo setkání s radostnou vášnivostí víry v Africe velkým povzbuzením. Nic z naší tolik rozšířené únavy z víry, nic ze stále znovu pozorovatelné omrzelosti z křesťanství tam nebylo cítit. Ve všech problémech, utrpení a útrapách, které právě v Africe existují, bylo možno zažít radost z křesťanství, být nesen vnitřním štěstím, že znají Krista a patří k jeho Církvi. Z této radosti vychází také síla sloužit v tíživých životních situacích, dát se Kristu do služeb, aniž by se ohlíželi na vlastní zdravotní stav. Setkat se s takovou obětavou a tak radostnou vírou je velkým lékem na unavenost křesťanství, jak ji v Evropě prožíváme.“ (22. 12. 2011)

Z celého srdce vám přeji tuto radost z víry. Kéž by tato radost nadchla k víře mnoho lidí, zvláště mládeže. Tak se může stát, co nám papež Benedikt XVI. řekl: „Úplně prakticky vděčím za svoji víru svým bližním, kteří věřili přede mnou a se mnou.“

*Ze Schweizerisches Katholisches
Sonntagsblatt 2/2013 přeložil -mp-*

Pojď, půjdeme k Otcí!

Proč se staráš?
Dej mi své starosti,
ať je spolu přineseme k oltáři.
Nic, i kdyby to bylo to nejmenší,
nestojí mimo lásku
a starost nebeského Otce.
Svěř všechno této láskyplné
péči a vládě Otce.
Nevrhej na něho
jenom své starosti,
ale sám sebe se svým srdcem
uvrhní do Božího náručí.
Bůh je váš Otec
více než jsem já vaše matka.
Teprve na věčnosti
budeme moci poznat
jeho nezměrnou lásku,
ji věčně chválit a uctívat.
Víš, jakou je pro mě radostí
moci říkat:
„Pojď, půjdeme k Otcí!“?
Říkej toto slovo „Otec“
velmi často,
říkej to s láskou
a vlož do toho celé své srdce.
Chci je přinést nebeskému Otcí.

*Sestra Františka Maria
od Ukřižované Lásky,
z knihy „Maria“*

Důležitý klíč, abychom porozuměli vznešeným pravdám nebeského království a Boží vůle

„Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od stvoření světa.“ (Mt 25,34)

Podle pokynů, které dal Pán Luis Piccarretě (italská mystička, 1865–1947) můžeme lépe pochopit hloubku nového a vznešeného daru, který Bůh odhaluje svým dětem, aby dosáhly božské moci lásky a vstoupily do nové doby říše Boží vůle.

Bohem stvoření a udržování

Jsme stvoření podle jeho obrazu a podoby a stvoření pro věčnost. Jsme částí své existence na cestě k naší věčné vlasti. Byli jsme stvoření Bohem a k jeho slávě, proto se žíví jeho vůle také z našich skutků, které v Něm rádi konáme. Když bylo lidstvo stvořeno, bylo v Božím plánu, aby osoby Nejsvětější Trojice svůj život utvářely ve stvoření a aby Boží vůle mohla v lidech svobodně jednat a tím lidské osobě umožnila, aby rostla v podobnosti Bohu a Jemu nazpět darovala uskutečnou nádhru. Tak by mohl člověk šťastně žít, čímž žije život nebe – ovšem na zemi v záslužném způsobu víry – a svému Stvořiteli prokazuje chválu a zvětšuje svoje „božské věno“ v nebi.

„Bylo to v plánu stvoření, aby všechno lidské konání mělo původ v naší vůli a s Boží pečeti, se vznešeností, svatostí a nejvyšší moudrostí. Nebylo naší vůlí, aby se člověk od nás oddělil, měl daleko více žít s námi a růst v podobnosti s námi a působit jako my...“ (Luisa Piccarreta, 6. 10. 1922)

Musíme si být vědomi, že Bůh už teď v nás žije a že v událostech a v každém našem gestu je přítomen (protože On je pohyb, bytí a život, v němž všechno existuje).

Jeho moc lásky působí v našem dechu, v našem tlukotu srdce a v našich myšlenkách, a „také vlasy na naší hlavě jsou sečteny“. Všechno, co se nám přihodí – s výjimkou hříchu – (inspirace, starosti, milosti...) můžeme chápat jako intenzivní božskou aktivitu jeho lásky, která chce naše posvěcení.

Činy každého tvora jsou Bohem od věčnosti ustanoveny, aby měly svůj počátek v Něm, v jednotě jasné Boží vůle. Tím

to způsobem je věčnost už teď přítomná uvnitř naší pomíjivosti. Boží všeobecná a osobní láska nás ustavičně předchází. Je to On, kdo „inscenuje“ náš život, naše příběhy podle svého scénáře k našemu dobru. Duch Svätý nás inspiruje, abychom dobrovolně vstupovali do prací, které Pán pro nás připravil podle plánu své lásky.

„Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k tomu, abychom byli schopni konat dobré skutky. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.“ (Ef 2,10)

Načerpání u lidství Ježíšova

Každý člověk nese v sobě nastávající božský klíček, zárodek, každý je jednou buňkou z celku Krista a každý je zdokonalujícím výrazem Božího lesku. My jsme božské zázraky a máme přitom různé role, přičemž každý vyjadřuje jednotlivý rozměr božské myšlenky, aby se uskutečnilo světové dílo, které zrcadlí různost a mnohotvárnost kvalit celého Stvořitele. My jsme nastávající lidé, lidští zástupci božských plánů, hlína v rukou hrnčíře. Každý má svoje určení jako dítě Boží podle věčných Božích plánů.

Otec připustil nedokonalý svět, aby jej prostřednictvím svého Syna učinil dokonalým – to je ten Bohem chtěný příběh, který právě probíhá. Tajemství vtělení obsahuje všechna zaslíbení Boží. To je bezedné bohatství Krista, který přijal tělo, aby obě vůle vzájemně harmonizoval: Vůli člověka, který se odklonil od Boží lásky, a vůli Ježíšovu, který svoje bratry v so-

bě nese před Otce. Dar božské vůle nám dává plnost božského života v našem nitru, pokud je to člověku možné, aby tímto způsobem „vytvořil dokonalého člověka...“ (sv. Pavel).

Všechno, co Ježíš na zemi vykonal, byl neustálý dar jeho osoby a jeho činy byly ke cti Otce a k posvěcení lidské rodiny. Ve svém skrytém životě obětoval všechny naše dobré skutky Otci a předem trpěl za každý náš nehodný skutek. Tím zase napřímil náš život, každého jednotlivě, čímž vykonal smíření za naše hříchy a Otci daroval božskou verzi našeho života.

„V průběhu mého skrytého života, to znamená do 30 let věku, jsem vzal na sebe všechno od každého jednotlivce: myšlenky, slova, činy, počínaje od Adama až k poslední stvořené osobě, a obnovil jsem život každého jednotlivce podle Boží vůle. Tímto způsobem má každý z vás božství ve svém životě. Proč? Protože jenom božská verze života může prokázat Bohu dokonalou poctu.“ (Piccarreta, *Livre du Ciel*)

Jeho vítězství je naše vítězství. On nás zve, abychom si božskou vůli dobrovolně osvojili a v Něm život všech lidí „opravili“, aby Otci mohla být prokazována dokonalá čest.

Spojení s jeho milující přítomností

Bůh se chce ve svých dětech šířit a chce, aby v naší době lidského bytí dostal zase svůj prvotní lesk, jak tomu bylo před pádem do hříchu. Ježíš chce působit v duši a v jejích skutcích ve spojení se svým jediným, věčným skutkem, čímž svůj život v ní vytváří. Poukazuje nám na to, že žít v Něm spočívá v tom, ponořit naši vůli do jeho vůle a uvolnit Mu v našem jednání první místo, aby „se stala jeho vůle jako v nebi, tak i na zemi“. To je také prosba Ježíšova, kterou pronáší za své děti ke svému Otci: „Mají být jedno, tak jako já jsem jedno s tebou...“

Není nic většího, ani nic krásnějšího než účast na božství, jak to vyjadřuje sv. Jan od Kříže. To naplňuje srdce

Luisa Piccarreta

úžasem a radostí a přináší věčné aleluja: „Sláva buď Bohu na výsostí!“

Bůh se nám chce úplně darovat a podělit se s námi o moc lásky, ale za to požaduje, abychom se i my Jemu zcela darovali. To znamená život podle Boží vůle, žít nepřetržitě v přítomnosti Boží, Jemu předávat naše svévole, zmizet v Bohu, nic si nepřipisovat (protože všechno patří Jemu), ponechat, aby vzal naši bídu na sebe a aby ji očistil. Jeho se dovolávat každým naším gestem, dávat Mu přednost, Jeho nechat, aby jiným byl k prospěchu, a nakonec brát v úvahu jeho jednání a Jeho velebit.

Význam lidských činů, oživených Boží vůlí

Pán chce, abychom všechno děláli společně a abychom se o všechno dělili jako v mystickém manželství a abychom byli dva v jednom. Toto partnerství s Ním nám propůjčuje naši božskou „verzi“ a dárkuje nám nekonečnou, univerzální a věčnou plodnost, protože On je vykonavatelem všech činů.

Duše, která žije v Boží vůli, se stane dodatečným lidstvím pro Ježíše, znovu aktivuje svůj život. Je schopná dokonalých činů lásky, které Ježíš působí na zemi, které pokračují až donekonečna: „Stvoření, které žije v mé vůli, má můj život za původ, moji lásku za tlukot srdce, moje práce a moje kroky za věno a moji vůli za slovo. Já se cítím v tomto stvoření a – jak je miluji – jak velice se cítím právě svojí láskou být milován! A duše pocituje takovou radost a takovou spokojenost, že mě nemiluje svoji vlastní malou láskou, ale moji věčnou láskou. Ona mě objímá mými díly, ona mě následuje svými kroky, ona cítí, že jsem její život. Ona nachází všechno ve mně a já v ní.“ (Piccarreta, 31. 10. 1937)

Působením v Boží vůli bude duše vzata do věčného světla Boží vůle, již se všechno, co koná, promění ve světlo. Pokaždé, když duše jedná podle Boží vůle, zajišťuje Ježíš nové požehnání a dává všem stvořením nebe a země podíl na blaženosti, kterou On pocituje. Tak vstupují v jeho vůli do jeho pohybu lásky, v němž je postaveno tělo celého Krista, toto tělo, jehož je On hlavou a my živými buňkami.

Proč bychom to měli propást, proč bychom to měli nechat propást Jemu, zvlášt-

Proba německé církve o odpuštění

Předseda Německé biskupské konference Mons. Robert Zollitsch ocenil pontifikát papeže Benedikta XVI. a současně jej poprosil o odpuštění. Ocenil pokoru a příkladnou skromnost Svatého otce Benedikta XVI., s níž nevyvyšuje svou osobu, ale naopak je schopen kritické sebereflexe, což je podnětný příklad pro mnohé jeho krajany. Předseda Německé biskupské konference vyzdvihl u papeže, který nyní odchází do ústraní, jeho teologickou erudici, jeho přínos k obnově a prohloubení víry v Církvě i otevření dalších možností k šíření evangelia, zvláště v sekularizovaném světě. Zmínil v této souvislosti jeho úspěšné apoštolské zahraniční cesty. To vše, jak uvedl, vychází také ze síly jeho osobnosti. Papež Benedikt XVI. je vynikajícím teologem – jeho publikace a promluvy vedly a vedou k úspěšné misi Církvě v současném světě.

„Při své návštěvě Německa před dvěma lety nás Svatý otec opakovaně vybízel, aby Církev čerpala vodu své vitality z vlastních transcendentních božských pramenů, které jí jsou svěřeny, a nelovila v nevěrohodných a zmatených požadavcích mocností tohoto světa. Vztah Církvě ke světu vyjádřil zvláště jasně: »Čerpejte z pramenů spásy a nepřijímejte záchranu od nikoho jiného než od našeho Pána.« I když papež Benedikt XVI. ve svobodě, kterou dává víra, otevřeně ukazoval destruktivní a falešné stránky společnosti a církevního života, nečinil tak nikdy

halasně a už vůbec ne v sebeobhajujícím tónu. Chtěl být, jak sám často říkal, jen »pokorným dělníkem na vinci Páně« a tím, kdo zná podivuhodnou sílu milosrdenství. To, jak může být neskonalé těžké být milosrdným, musel papež Benedikt XVI. zakusit sám na sobě, když byla zneužita jeho důvěra v kruhu těch nejbližších...

Tím velice trpěl. Přesto však konal svou službu neochvějně a vytrvale s vědomím, že stojí ve službě Toho, který je jiný, větší. A tak snášel v následování Krista také nepřátelství a nespravedlnost. Ve své římské promluvě na začátku tohoto týdne poprosil papež o prominutí všech svých chyb. Rád bych jako předseda naší biskupské konference Svatého otce na oplátku poprosil o odpuštění za všechny chyby, které snad z prostředí Církvě v Německu byly proti němu spáchány. Především ale na místě toho, který mluví za mnohé miliony lidí v Německu a za všechny věřící, bych chtěl poděkovat za jeho službu – jménem těch, kteří jsou jím duchovně posilováni a podporováni na cestě víry, těch, kteří prožili jeho pontifikát jako mimořádnou službu dobrého pastýře a stavitele mostů. Za to bych chtěl velmi poděkovat, že náš Svatý otec rozvíjel naši radost z toho, že jsme katolíky a že svůj domov nacházíme v Církvě, radost, již nám nemůže vzít ani smrt ani žádná jiná moc tohoto světa.“

Podle zahraničních agentur

tě v této době, v níž nebeský Otec svým Fiat (Staň se!) by chtěl posvěcením nastolit království Boží vůle, které je největší přestavbou světa od počátku lidstva?

Shrnutí

Život v Boží vůli poukazuje na království Boží v nás a v našich aktivitách. Tímto způsobem budou naplněna zaslíbení modlitby „Otče náš“, že se naplní jeho vůle jak na nebi, tak i na zemi. Jenom On sám nám může dát tento dar všech darů. Je to podstata jeho díla v naší době a On nás prosí o naši spolupráci. Ty, dítě království Božího, přijmi nekonečně větší schopnost ve vztahu k uskutečnění tří věcí, které jsou pro naši dobu naléhavé:

- prokazovat nebeskému Otci a Stvořiteli dokonalou čest,
- spolu se Spasitelem působit ke spáse duši a
- urychlovat příchod nové doby Ducha Svatého.

Když duše působí své činy s Ježíšem, cítí se být touto duší tak velmi přitahován, že činy tohoto člověka proměňuje v božské činy. Nechejme se milovat, nechejme se přehojně obdarovat, abychom dosáhli dědictví Božího království, pravého dědictví Boží vůle. Když se staneme přenosným článkem jeho božské moci lásky, bude země uchváćena a začne svátek na zemi i na nebi...

Z Maria heute 497/2012 přeložil -mp-

Promluva Benedikta XVI. na závěr duchovních cvičení

Benedikt XVI. a jeho spolupracovníci z římské kurie zakončili v sobotu 23. února týdenní duchovní cvičení, které letos vedl předseda Papežské rady pro kulturu, kardinál Gianfranco Ravasi. Ve svém poděkování Svatý otec mj. řekl:

„ (...) Vůdčím tématem bylo *Umění víry, umění modlitby*. Napadlo mne přitom, že středověcí teologové překládali slovo *Logos* nejenom jako *Verbum*, nýbrž také *ars*. *Verbum* a *ars* jsou vzájemně zaměnitelné. V obou těchto pojmech společně se pro teology středověku vyjevuje úplný smysl slova *Logos*. *Logos* není pouze matematický rozum, *Logos* má srdce; *Logos* je také láska. Pravda je krásná, pravda jde ruku v ruce s krásou – krása je pečeti pravdy.

Přesto jste – na základě Žalmů a našich každodenních zkušeností – také silně zdůraznil, že ono »velmi dobré« šestého dne, o kterém se vyjádřil Stvořitel, je v neustálém rozporu se zlem tohoto světa, s utrpením a úplatností. Jako by chtěl zlý duch nepřetržitě stvoření špinit, odporovat Bohu natolik, aby se Boží pravda a krása nedaly rozpoznat. Ve světě tolik poznamenaném zlem se musí *Logos*, věčná *krása* a věčná *ars* ukázat jako *caput cruentatum*. Vtělený Syn, vtělený *Logos* byl korunován trnovou korunou. V této postavě trpícího Božího Syna však přece začínáme nahlížet nehlubší krásu našeho Stvořitele a Vykupitele; v tichu »temné noci« přece jen můžeme naslouchat Slovu. Víra není nic jiného, než se v temnotě světa dotýkat Boží ruky a tak v tichu naslouchat Slovu, spatřit lásku.

(...) Na závěr bych, drazí přátelé, chtěl poděkovat vám všem nejenom za uplynulý týden, nýbrž za těchto osm let, ve kterých jste se mnou nesli tíži petrovského úřadu s velkou odborností, laskavostí, láskou a vírou. Tato vděčnost ve mně přetrvává, a ačkoliv – jak řekl kardinál Ravasi – se nyní uzavírá vnější viditelné společenství, zůstává hluboké spojení v modlitbě. V této jistotě jdeme kupředu a budme si jisti vítězstvím Boha, vítězstvím pravdy, krásy i lásky. Všem vám děkuji,“ zakončil Benedikt XVI. letošní exercicie římské kurie.

Podle www.radiovaticana.cz

„Jít s Bohem“

Toto motto vyžaduje podrobnější vysvětlení, aby nezůstalo prázdňným heslem. „Jít s Bohem“ znamená poznat spásné rozhodnutí Boží s námi lidmi a nechat se Jím uchopit. Bůh chtěl jít cestu se stvořením a zvláště s námi lidmi. On je to „bonum diffusivum sui“ (sv. Bonaventura), On je „dobro samo v sobě“ a dobro rozdává v lásce. Bůh se vyslovil od věčnosti v Synu, který je Slovo. Skrze Slovo všechno stvořil. Bůh se vyslovuje ve stvoření a do stvoření. Člověk byl povolán, aby žil ve společenství s Bohem. První lidé prvním hříchem nechtěli svůj život chápat jako chůzi s Bohem. Oni chtěli sami být jako Bůh. Bůh ale nás lidi „přesto neopustil“ (čtvrtý mešní kánon). Vyvolil si Izraele jako svůj národ, který byl zcela nasměrován na příchod očekávaného Mesiáše. Ve vtělení Syna Božího Bůh znovu nevtíravě hledal svoji cestu k nám lidem. V Kristu prošel naši cestu. Utrpením Ježíš překročil propasti lidské viny a zmrtychvstáním nám umožnil znovu přístup k Bohu. Tak se stal náš život znovu chůzí s Bohem.

Ve křtu je věřící pozvedán k důstojnosti Božího dítěte. Nemusí jít svoji cestu s Bohem jenom jako stvořený tvor. Bůh nám dal moc stát se dítětem Božím. Není to jenom ochranné vedení, které nám Bůh dává. Kdo jde s Bohem, už k Němu přišel. Je s Ním v existenciálním životním společenství. Ve smrti se nám otevrou oči, jaký rozměr má tato chůze s Bohem v životě.

„Křesťanství není nic jiného než opravdové a dokonalé přátelství s Bohem v Ježíši Kristu. To znamená – s Kristem zemřít, v Kristu žít, být jedno tělo a jedna duše s Kristem.“ (Erasmus Rotterdamský)

„Chození s Bohem“ je tak cestou přátelství s Bohem skrze Ježíše Krista. „V přá-

telství s Bohem a Kristem nacházíme znovu všechno, co je v řecké a římské filosofii spojeno s pojmem »přátelství«.“ (Andreas Schmidt, *Geist und Leben*, sešit 1, München 2012)

Jsou to následující podstatné znaky:

- „Přátelství není založeno na vlastní výhodě, ale zaměřeno stále na osobu přítele. Přítel je připraven za druhého nasadit život.“ (Aristoteles, *Nikomašská etika*)

- Přátelé mají společné směřování. „Stejně věci chtějí nebo nechtít, v tom spočívá trvalé přátelství.“ (Sallustius, *De coniuratione Catilinae*)

- Přátelství znamená duchovní svázanost, dělení se o radost a o bolest. Přátelé jsou „jedno srdce a jedna duše“. (Cicero, *Laelius* 92)

- „Když budeme s Bohem spřáteleni a smířeni, pak si přátele najdeme a potkáme.“ (Platon, *Symposion* 193b)

Také v dějinách teologie, počínaje církevním otcem Irenejem z Lyonu (135–202), přes Jana Chryzostoma (344–407), Tomáše Akvinského a učitele duchovního života ve středověku a v nové době se rozvíjela nauka o přátelství s Kristem a s Bohem.

„Chození s Bohem“ je ale ještě více než přátelství, je to prožívané dětství Boží ve stavu milosti posvěcující. To je ta vlastní chůze s Bohem. To nachází svoje naplnění v životě v Církvi a s Církví.

Zde je dán také klíč k jednotě křesťanů. Když všichni křesťané utvářejí svoji víru jako „cestu s Bohem“, pak se stávají vzájemně přáteli, bratry a sestrami. Kristus je cesta, pravda a život. Jenom v životě ve společenství s Ním se může stát osobní život jednotlivce a život Církve „chození s Bohem“.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 2/2013 přeložil -mp-

Poselství Královny míru

„Drahé děti! I dnes vás volám k modlitbě. Hřích vás přitahuje k pozemským věcem, ale já jsem přišla, abych vás vedla ke svatosti a k věcem Božím. Vy však zápasíte a utrácíte vaši energii v boji mezi dobrým a zlým, co je ve vás. Proto, děti moje, modlete se, modlete se, modlete se, až se vám modlitba stane radostí a váš život bude jednoduchou chůzí k Bohu. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!“

Medžugorje 25. února 2013

Na slovíčko

Papežství je nejdůležitější institucí a také charismatem na této zemi. Institucí proto, že ji ustanovil sám náš Pán Ježíš Kristus, aby vedla nejdůležitější pozemské společenství – Církev. A charismatem přede všemi ostatními proto, že pro spásu duše je nutné, aby v charismatech působil Duch Svatý, aby duše toho, kdo těmito dary slouží, byla osvobozena od satana a očišťována od hříchu. Rozpoznávání, co se jakým duchem nese, vyhradil náš Spasitel Ježíš zvláštním způsobem, přede všemi ostatními, apoštolu Petrovi a jeho nástupcům, když řekl: „A tobě dám klíče od nebeského království...“ Toto rozpoznávání, dar rozlišování duchů, má svůj vrchol v papežské neomylnosti.

Když Ježíš přislubuje Šimonu Petrovi u Cesareje Filipovy primát nade všemi ostatními apoštolů a nad celou Církví, mluví o útocích temných, démonických sil na skálu Církve. Připojuje současně prorocství: Tyto síly ji „nepřemohou“. S tímto souznívá i další jeho slovo: „Já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa.“ A ve dnech po svém zmrtnýchvstání, když Ježíš Petrovi uděluje papežskou moc u jezera Galilejského, žádá na něm vyznání lásky k němu samotnému a připojuje pro následující dějiny Církve důležité prorocství pro osobu tohoto papeže: „Jiný tě opáše a povede, kam nechceš.“

Co znamená opásání, odvedení papeže, donucování, aby dělal „to, co nechce“? Podle Otců pronásledování Církve, odvážení tohoto papeže – a v Petrovi i jeho dalších nástupců – do vězení a na smrt.

Skutečně, dějiny prvotní Církve jsou protkávány řadou papežů – mučedníků pro jejich věrnost Ježíši Kristu a službě, kterou jim světil. Po nich následuje období mnohých papežů, kteří se stali příkladem svatého osobního života zasvěceného Ježíši Kristu a službě jemu. Pro zázraky, jež nyní v Církvi působí, jsou v ní uctívání a vyzývání. V dobách, kdy se papežství navenek zmocnily politické síly římských patricijských rodin soupeřících o moc, či v době, kdy se na papežský stolec dostalo i několik pontifiků, jejichž víra v Ježíše Krista i život podle ní pohoršlivě upadaly, onu pochodeň opásání a vedení na

mučednickou smrt nesou – a je důležité zdůraznit, že v poslušnosti i vůči těmto „nehodným papežům“ – ti, kdo šíří evangelium do dalších zemí světa, kdo musejí čelit politickým a společenským silám Církvi již nepřátelským v prostředí původně živých církevních obcí. Mučednictví, které jako ono svatopetrské opásání nese životaschopnost Církve ve všech dobách, se opět k nejvyšší charismatické instituci vrací v dobách nekrvavého mučednictví nástupců svatého Petra: osvícenství, vnášení světla, luciferiánství v plném smyslu tohoto slova stojí ve vzpouře proti Duchu Svatému. Těm, kdo chtějí jeho charismata rozvíjet, podbízí místo nich „vlastní“ ratió, vlastní rozum, který již ovšem nenabízí spojení se Stvořitelem, Vykupitelem a Posvětitel, neposkytuje jednotu harmonického poznání Církve a světa, ale podsouvá „vlastní“ pojetí psyché, duše člověka, které ďábel našepťal, že se má považovat za Boha, a ona v tělech ubohých osvícenců mu uvěřila: založila vlastní, od Boha odtrženou nauku o sobě takto osamělé.

Papežové této doby se stávají vězni veřejného mínění poplatného těmto démonickým tendencím, vězni zdánlivě mocných císařů a králů, vězni vladařů, kteří nejsou nositeli Ducha Ježíšova.

Ve chvílích, kdy po těchto „napoleonech“ přichází Garibaldi a navenek odnímá papeži vše pozemské, vlévá se nová krev do žil papežství. Toto již předznamenává pontifikát blahoslaveného Pia IX. Následuje volba 68letého nástupce. Duch Ježíšův dává Církvi jeden z velmi dlouhých pontifikátů – statečného obhájece katolické víry proti herezím a bludům – papeže Lva XIII. Věrně jej v tomto následuje jeho nástupce svatý Pius X., který nabízí i vlastní život svému Pánu Ježíši Kristu za odvrácení blížící se světové války. Vrací se doba papežů vedených k vyžnavačství až k prolití krve.

Čím více je v současné době pomlouván papež Pius XII., tím více vyniká je-

ho historiky i svědky dokládány statečný postoj uvnitř Evropy zmitané další světovou válkou. Již jeho předchůdce Pius XI. veřejně odsoudil obě soudobé ideologie, komunismus a nacismus, a Pius XII. v době války a perzekucí otevřel území Městského státu Vatikán a dveře statečných farností a klášterů všem, kdo byli pronásledováni stoupenci těchto krutých hnutí. Tato statečná rezistence a od-suzování komunismu vedly až k atentátu na jednoho z této linie papežů – blahoslaveného Jana Pavla II. V době, kdy se poválečná Evropa nedokázala duchovně vzchopit a sjednotit, vede Duch Sva-

tý v Církvi ke zvolení tohoto prvního slovan-ského papeže. Slované, kteří se jako jedni z prvních nechali strhnout při formování státních celků k přijetí bezbožného a především proti Bohu vystupujícího komunismu, jenž se snažil ničit Církev, přinesli jednu z největších světových obětí v odporu proti této ideologii. Zanedlouho

následovala další velká oběť v odporu vůči fašismu. Papež zvolený z jejich středu se stal výzvou k pokání uvnitř Slovanstva i vůči Němcům a dalším národům, které se na genocidě zvláště Rusů a Poláků podílely.

Po dlouhém pontifikátu Jana Pavla II. následovala před osmi lety volba papeže Benedikta XVI. Ta se stala další výzvou k pokornému postoji německého národa, aby se semkl okolo této vynikající osobnosti, jasně vyhraněné proti oběma despotickým ideologiím – nacismu a komunismu. Bůh jej vyvolil z jejich středu, a tak k duchovnímu odčiňování dodnes přetrvávajících destruktivních následků obou světových válek, které rozpoutali vůdci tohoto národa. V této souvislosti vyniká ďábelská lež, která se snažila od počátku pontifikátu spojovat rodinu a osobnost tohoto pevného odpůrce fašismu s „kolektivní vinou německého národa“ – s naukou, která vznikla v kolektivech stojících ve vzdoru proti Bohu a proti „kolektivu“, který svým hříchem opustili – proti Církvi.

P. Oldřich

JAK BUDE VYPADAT CÍRKEV VE TŘETÍM TISÍCILETÍ?

*Přednáška Josepha Ratzingera v Hessenském rozhlase
25. prosince 1969 - pokračování ze str. 2*

keré nemůže být v úplně novém dnešku nijak užitečné. Je to vítězná sebejistota, že dnes už se nic nemůže odvíjet podle starých tradic, nýbrž ve všem se bude jednat racionálně. Ve srovnání s dneškem udivuje především zajímavá shoda používání pojmu racionalita. I přes tyto, podle mne negativní skutečnosti bychom se však přece jen mohli podívat na jedinečnou směsici jednostrannosti i dobrých námětů, jež spojují včerejší a dnešní osvícence. Dnešní situace se totiž nejeví zas tak úplně nová, aby nesnesla žádné srovnání s dějinami.

Všecko už tu kdysi bylo

Osvícenství má svoje vlastní liturgické hnutí, které se snažilo zjednodušit liturgii až na její prvotní strukturu. Měly být odstraněny výstřelky účty ostatků svatých a především měla být do liturgie zavedena mateřská řeč, zvláště lidový zpěv a účast celého společenství. Osvícenství mělo své hnutí mezi biskupy, kteří chtěli vyzvednout význam biskupského úřadu proti jednostrannému římskému centralismu. Mělo svou demokratickou složku, alespoň v tom, jak tehdy kostnický generální vikář Wessenberg

usiloval o demokratickou diecézní i provinční synodu. Kdo čte jeho texty, nabude přesvědčení, že se setkal s progresivitou z roku 1969. Žádá zrušení celibátu, při udělení svátostí se mají užívat jen německé formulace, smíšeným manželstvím má být žehnáno nezávisle na budoucí výchově dětí. Wessenberg ovšem usiloval také o pravidelná kázání, o pozvednutí vyučování náboženství, podporoval biblické hnutí a další podobné věci, což ukazuje, že těmto lidem nešlo jen o úzkoprsý racionalismus. Přesto však dojem z jeho osobnosti zůstává rozpolcený, poněvadž používá jako vrcholného prostředku rozumu, který pořádá všecko. Je jako zahradníkovy nůžky, které jsou sice k leccemu dobré, ale jako jediný nástroj nestačí.

Podobně rozpolceným dojmem působí synoda v Pistoji v severní Itálii, kde se v roce 1786 sešlo 234 biskupů na tzv. osvícenském koncilu. Synoda se pokoušela uvést do církevního života reformní myšlenky oné doby, ale ztroskotala ve zmatené směsici seriózních reforem a naivního racionalismu. Opět se člověku zdá, že čte nějakou pokoncilní publikaci, když narazí na tvrzení, že duchovenstvo není přímo usta-

noveno Kristem, ale povstalo z lůna církve, která je jako celek bez rozdílu nositelkou kněžství. Nebo když člověk slyší, že slavení mše bez přijímání věřících nemá smysl, nebo že papežský primát je označován za záležitost čistě funkční, a naproti tomu se důrazně vyzdvihuje původ biskupského úřadu z božského práva. Větší část výroků sněmu v Pistoji byla samozřejmě Piem VI. odsouzena už v roce 1794. Jednostrannost této synody však diskreditovala i její dobré podněty. Otázku, co je a co není do budoucna přínosné, může podle mého názoru nejvíce objasnit pohled na osobnosti oné doby a na souvislosti, které odtud vyplývají. Můžeme nalézt několik charakteristických typů, v nichž se projevuje rozsah tehdejších možností a zároveň i udivující analogie s dneškem.

Potom je zde extrémní progresista, představovaný dosti smutnou postavou pařížského arcibiskupa Gobela, který šel bystře s proudem pokroku svojí doby. Nejdříve to byla národní konstituční církev, potom, když už ani to nestačilo, slavnostně odložil kněžský úřad s vysvětlením, že po šťastném výsledku revoluce není třeba už žádného národního náboženství, kromě kultu svobody a rovnosti, a podílel se na obřadu uctění bohyně rozumu v katedrále Notre Dame. Nakonec se však pokrok převálil i přes něho. Za Robespiera se najednou ateismus stal zločinem, a tak někdejší arcibiskup byl jako ateista přiveden pod gilotinu a popraven. V Německu se věci vyvíjely klidněji. Tady by bylo možné zmínit jako klasického progresistu asi ředitele mnichovského Gregoriana, Matyáše Fingerlose. Ve svém díle *K čemu jsou duchovní* vysvětluje, že kněz je především lidový učitel, který má poučovat lid o zemědělství a chovu dobytka, o sadařství a hromosvodech, ale také o hudbě a umění – dnes by se řeklo, že kněz má být především sociální pracovník a sloužit výstavbě vědecky řízené společnosti, oprostěné od veškerého iracionálního. (Podle značně rozšířeného názoru vědeckost dnes vylučuje náboženství, protože náboženství rovná se iracionální.)

Mezi spíše umírněnými progresisty lze poukázat na postavu již zmíněného generálního vikáře Wessenberga, který nejenom zjednodušujícím způsobem převáděl víru na sociální činnost, ale zároveň prokázal dosti malý smysl pro organizaci

Drobné změny v inaugurační liturgii římského biskupa

Drobné změny v liturgických směrnicích pro bohoslužbu inaugurace římského biskupa jsou jedním z posledních úředních aktů Benedikta XVI., který je schválil v pondělí 18. února. Změny zavedené v knize *Ordo Rituum pro Ministerii Petri in initio Romae Episcopi* vysvětlil pro deník *L'Osservatore Romano* Mons. Guido Marini, hlavní papežský ceremonář. Spočívají v oddělení úkonu poslušnosti jednotlivých členů kardinálského kolegia nově zvolenému papeži od samotné eucharistické liturgie během obřadů ve vatikánské bazilice a při převzetí lateránské baziliky. Tento „hold kardinálů“ proběhne před a mimo mši svatou a nikoli během ní, jako tomu bylo dříve, a budou se jej účastnit i ti kardinálové, kteří papeže nevolili. První takový liturgický úkon po-

služnosti probíhá ovšem již hned po volbě v Sixtinské kapli. Na začátku inaugurační mše bude otevřen všem kardinálům. Dále došlo k úpravě, pokud jde o určení doby a způsobu, kdy se nový papež ujme zbývajících papežských bazilik: Panny Marie Větší a Svatého Pavla za hradbami. Nový papež bude moci sám rozhodnout, kdy a jakou formou bohoslužby se tak stane, tedy slavením eucharistie či liturgie hodin.

Mons. Marini dále řekl, že další změna se týká možnosti zvolit hudební repertoár mešního ordinária při inaugurační mši. Úprava zavedená Benediktem XVI. poskytuje větší svobodu, takže bude možno volit z celého bohatého repertoáru liturgické hudby církve, řekl hlavní papežský ceremonář vatikánskému deníku.

www.radiovaticana.cz

a chápání života. Zanechal po sobě jenom rozumářské konstrukce.

Docela jinou úroveň shledáváme v osobnosti někdejšího rezenského biskupa Jana Michaela Sailera. Je těžké ho zařadit. Běžné kategorie pokrokářství a konzervativismu selhávají, jak to ostatně vysvítá z průběhu celého jeho života. V roce 1794 je mu odňata profesura v Dillingenu, protože je obviněn z osvícenství. Roku 1819 ztroskotalo jeho jmenování biskupem v Augsburgu, mezi jiným též kvůli odporu později svatořečeného Klementa Marii Hofbauera, který v Sailerovi stále ještě viděl osvícence. Na druhé straně byl však již roku 1806 odstraněn Zimmer, kterému bylo vytýkáno reakcionářství na univerzitě v Landshutu, na níž byl Sailer a jeho okruh osočován jako nepřítel osvícenství. Tentýž člověk, ve kterém Hofbauer vždy spatřoval osvícence, byl skutečnými představiteli osvícenství odhalen jako velmi nebezpečný protivník. Měli pravdu. Od toho muže a z velkého okruhu jeho přátel a žáků vzešlo hnutí, které v sobě mělo mnohem větší budoucnost než nabubřelost církvích osvícenců, vítězně vynášejících svoje trumfy. Sailer byl muž, který se otevřel všem otázkám své doby. Zaprášená scholastika jezuitů z Dillingenu, do jejichž spletitých systémů už dávno nepronikala opravdová realita, musela se mu zdát nedostatečná. Kant, Jacobi, Schelling, Pestalozzi – to jsou účastníci jeho dialogů. Víra pro něho nebyla vázána na systém pouček, nepovažoval ji za útěk do iracionálna, nýbrž za otevřené střetnutí s dneškem. Sailer znal velikou tradici středověké teologie a mystiky do takové hloubky, jež byla v jeho době neobvyklá, poněvadž neredukoval člověka jenom na přítomný okamžik, ale věděl, že člověk sám sebe pochopí tehdy, až se uctivě a pozorně otevře celému bohatství svých dějin. Tento muž však nejenom přemýšlel, on především žil. Když usiloval o teologii srdce, nečinil tak z laciné sentimentality, nýbrž proto, že poznal celého člověka, ve kterém se prolíná duch a tělo. Skryté základy mysli a pronikavé vlastnosti rozumu docházejí plnosti v jednotě svého bytí. „Správně vidíme jen srdcem,“ řekl kdysi Antoine de Saint-Exupéry. Porovnáme-li neživotné pokrokářství Matyáše Fingerlose s bohatstvím a hloubkou Sailera, lze přímo nahmatat, jak je Sailer pravdivý. Jen srdcem lze vidět dobře. Sailer byl vizionář, poněvadž měl srdce. Od

kázáním o tomto usmíření. Jsme proto Kristovi vyslanci, jako by skrze nás napomínal Bůh. Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem! S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha.

Evangelium – Lk 15,1-3.11-32

Do Ježíšovy blízkosti přicházeli sami celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a učitelé Zákona mezi sebou reptali: „Přijímá hříšníky a jí s nimi!“

Pověděl jim tedy toto podoběnství: „Jeden člověk měl dva syny. Mladší z nich řekl otci: ‚Otče, dej mi z majetku podíl, který na mě připadá.‘ On tedy rozdělil majetek mezi ně. Netrvalo dlouho a mladší syn sebral všechno, odešel do daleké země a tam svůj majetek rozmařilým životem promarnil.

Když všechno utratil, nastal v té zemi velký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytit se u jednoho hospodáře v té zemi. Ten ho poslal na pole pást vepře. Rád by utišil hlad lusky, které žrali vepři, ale nikdo mu je nedal. Tu šel do sebe a řekl: ‚Kolik nádeníků mého otce má nadbytek chleba, a já tady hynu hladem! Vstanu a půjdu k svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem. Vezmi mě jako jednoho ze svých nádeníků!‘

Vstal a šel k svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho uviděl a pohnut soucitem přiběhl, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ‚Otče, zhřešil jsem proti Bohu i proti tobě. Už nejsem hoden, abych se nazýval tvým synem.‘ Ale otec nařídil služebníkům: ‚Honem přineste nejlepší šaty a oblečte ho, dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy! Přiveďte vykrmené tele a zabijte ho! A hodujme a veselme se, protože tento můj syn byl mrtev a zase žije, byl ztracen a je zase nalezen!‘ A začali se veselit. Jeho starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolał si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to znamená. On mu odpověděl: ‚Tvůj bratr se vrátil a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že se mu vrátil zdravý.‘ Tu se (starší syn) rozzlobil a nechtěl jít dovnitř. Jeho otec vyšel a domlouval mu. Ale on otci odpověděl: ‚Hle, tolik let už ti sloužím a nikdy jsem žádný tvůj příkaz nepřestoupil. A mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveseřil se svými přáteli. Když ale přišel tenhle tvůj syn, který prohrál tvůj majetek s nevěstkami, dals pro něj zabít vykrmené tele!‘ Otec mu odpověděl: ‚Dítě, ty jsi pořád se mnou a všechno, co je moje, je i tvoje. Ale máme proč se veselit a radovat, protože tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, byl ztracen, a je zase nalezen.‘“

něho mohlo vyjít něco nového, plodného pro budoucnost, poněvadž žil z věčného Boha a svůj život, sebe sama postavil do služeb Jemu. A tím jsme teprve u toho, oč nám jde. Budoucnost tvoří jen ten, kdo nasazuje sebe sama. Kdo chce jenom poučovat a rád by předělával jenom ty druhé, zůstává neplodný.

Tak jsme dospěli k muži, který byl protihráčem jak Sailerovým, tak Wessenbergovým, ke Klementu Marii Hofbauerovi, k českému pekařskému učedníkovi, který se stal světcem. Jistěže tento člověk byl v některých věcech úzkoprsý, tak trochu reakcionář. Ale byl to člověk milující, který se s neuhasínajícím zápallem dal do služeb lidí. K jeho okruhu patří na jedné straně muži jako Schlegel, Brentano, Eichendorff, na druhé straně však stál ve službách těch nejchudších

a neopuštěnějších. Nechtěl nic pro sebe, vzal na sebe jakoukoli nepřijemnost, pokud mohl lidem pomoci. A tak mohli lidé jeho prostřednictvím znovu objevovat Boha, stejně jako on skrze Boha objevil lidi a přitom věděl, že potřebují něco víc než poučení o tom, jak pěstovat ovoce a chovat dobytek. Víra tohoto chudého pekařského učně vykazovala více humanismu a rozumnosti než akademická racionalita církvích osvícenců. To bylo to, co přežilo, co se zrodilo pro budoucnost z otřesů na konci 18. století. Něco docela jiného, než mohli tušit Gobel nebo Fingerlos. Byla to církev, která se zmenšila, přišla o svůj společenský lesk, ale silou svého vnitřního života se stala plodnou, což se ukázalo jednak na velkých laických hnutích i mnoha nových řádech, které začaly vznikat v polovině 19. století. Církev

vynaložila své síly na vzdělávání a sociální činnost, což je v našich nejnovějších dějinách už neomyslné.

Dnes a zítra

Tím jsme dospěli až k dnešku a k pohledu do budoucna. Budoucnost církve může vzejít a vzhází i dnes jenom ze síly těch, kteří mají hluboké kořeny a žijí z ryzí plnosti víry. Nevzejde od těch, kteří se jen přizpůsobují danému okamžiku. Nevzejde od těch, kteří předávají jenom recepty. Nepřijde od těch, kteří druhé jen kritizují, ale sebe považují za neomylné měřítko. Nepřijde také od těch, kdo volí jenom pohodlnější cestu. Sami sebe přeceňují ti, kdo si nepřipouštějí horlivost víry a prohlašují za faleš, přepjatost, tyranii a zákonictví všechno, co se na člověku žádá, co je nepříjemné a obtížné. Vyjádřeno pozitivně: budoucnost církve jako vždy i tentokrát vytvářejí světcí. Tedy lidé, kteří chápou víc než jen fráze, jež jsou právě moderní. Lidé, kteří mohou vidět víc než ostatní, protože jejich život má širší obzor. Oproštění od sebe sama dává člověku svobodu. Lze jí dosáhnout v trpělivosti každodenních malých odříkání, v onom každodenním napětí, které člověku dává poznat, jak mnohonásobně je spoután svým vlastním já. V tomto každodenním napětí a jenom v něm se člověk kousiček po kousičku otvírá. Vidí jen tolik, kolik prožil a protrpěl. Dnes můžeme před hlubinami vlastní existence utéci do omamného luxusu. Naše nejhlubší nitro tak ovšem zůstane zavřeno. Je-li tomu tak, že nejlépe lze vidět srdcem, jak jsme slepí my všichni!

Co to znamená v naší otázce?

Že předpovědi o církvi bez Boha a bez víry jsou prázdné tlachy. Nepotřebujeme církev, která pěstuje kult aktivity. Taková církev je docela zbytečná a zaniká sama sebou. Zůstane církev Ježíše Krista. Církev, která věří v Boha, jenž se stal člověkem a slibuje nám život po smrti. Kněz, který je pouze sociálním aktivistou, může být nahrazen psychoterapeutem a dalšími specialisty. Avšak kněz, který není specialistou, který se sám nestaví mimo hru, když poskytuje rady z titulu svého úřadu, ale dává se skrze Boha do služeb lidem, pro něž je zde s jejich zármutky a jejich radostmi, s jejich nadějemi a jejich úzkostmi, takový bude potřebný i nadále.

Papeže potřebují všichni, i ti, kteří by to nikdy nepřiznali

„Rozhodnutí Benedikta XVI. abdikovat považuji za velmi moudré,“ řekl známý anglický historik, 85letý Paul Johnson v rozhovoru s Giuliem Meottim pro italský deník *Il Folio* (19. 2.). „Rozhodnutí je v plném souladu s intelektuální formací Josepha Ratzingera. Nespátřuji v tom žádné znamení slabosti nebo bezvýznamnosti křesťanství v současném veřejném životě.“

Johnson podotýká, že „papeže potřebují všichni, včetně indiferentních, kteří by to nikdy nepřiznali“, a formuluje také charakter Ratzingerova pontifikátu, jímž je podle jeho mínění: „Tenze mezi křesťanstvím a moderním světem. Lid-

ská bytost není tvorem čistě světským. Má světské potřeby, ale potřebuje k životu i něco jiného, a v tom je role církve velmi důležitá, podobně jako je představitelství tou nejdůležitější lidskou charakteristikou. Obraznost nás totiž přesvědčuje o tom, že jsme stvořeni k obrazu Božímu.“ Manchesterický historik se v závěru rozhovoru pozastavil u morálního relativismu a označil jej za „kardinální hřích 20. století, který je důvodem toho, proč bylo v lidských dějinách toto století tak zoufale nešťastné a destruktivní. Proto se také všechny síly moderní společnosti stavěly proti papeži Ratzingerovi.“

www.radiovaticana.cz

Jdeme o krok dál

Z dnešní krize i tentokrát povstane církev zitřka, která ztratí mnohé. Zmenší se a bude muset stále začínat od základu. Nebude moci obývat budovy vzniklé v době velkého rozmachu. S úbytkem svých příslušníků ztratí i mnohá společenská privilegia. Bude se mnohem silněji než dosud jevit jako dobrovolné společenství, do něhož se vstupuje jenom na základě vlastního odhodlání. Jako malé společenství bude mnohem více tvořena iniciativami jednotlivých členů. Jistě bude mít i nové formy duchovního úřadu a bude světit osvědčené křesťany z praktických povolání. V mnohých menších obcích, případně v omezených sociálních skupinách se bude běžná duchovní správa konat tímto způsobem. Vedle toho však bude nezbytný také kněz, který se stejně jako dosud bude věnovat pouze tomuto úřadu. Avšak při všech těchto změnách, které si lze domýšlet, bude církev znovu a s veškerou rozhodností nacházet svou podstatu v tom, co bylo vždycky jejím jádrem: víra v Boha Trojjediného, v Ježíše Krista, Božího Syna, který se stal člověkem, v pomoc Ducha Svatého, která potrvá až do konce. Ve víře a v modlitbě bude spatřovat své těžiště, svátostí bude prožívat opět jako bohoslužbu a ne jako problém liturgického provedení. Bude to církev proniknutá vnitřním životem, jež nevytlouká svůj politický kapitál střídavým flirtováním s levicí nebo pravicí. Bude to mít těžší, neboť krystalizace a pročištění ji bude stát mnoho sil. Zchudne a stane se církví chudých. Bude se rozvíjet jen stěží, protože se bude mu-

set oprošťovat jak od sektářské úzkoprsosti, tak od mnohomluvné svévole.

Lze předpovídat, že toto všechno si vyžádá čas. Proces bude dlouhý a namáhavý, tak jako byla velmi dlouhá cesta od falešného progresismu v předvečer Francouzské revoluce, kdy i biskupové považovali za moderní vysmívat se článkům víry a naznačovat, že ani existenci Boha nelze mít za jistou, až k obnově v 19. století. Ale po zkouškách těchto krizí bude z produchoveně a oproštěné církve vyvěrat mohutná síla, neboť lidé budou ve zcela a dokonale naplánovaném světě nevýslovně osamoceni, a jakmile úplně ztratí Boha, zjistí, že jsou strašlivě chudí. A tehdy objeví malé společenství věřících jako úplnou novinku. Jako nadějí, která k nim přichází, jako odpověď, kterou vskrytu vždycky hledali.

Pokládám za jisté, že církvi nastávají těžké časy, byť její vlastní krize teprve začíná. Nutno počítat se značnými otřesy. Ale jsem si jist také tím, co bude na konci: nikoliv církev politického kultu, která ztroskotala již spolu s Gobelem, nýbrž církev víry. Snad už nebude schopna být silou ovládající společenské proudy, jako tomu bylo kdysi, ale bude znovu vzkvétat a pro lidi se stane viditelným domovem, který jim dává život a naději přesahující smrt.

*Anonymní samizdatový překlad
(Z www.radiovaticana.cz)*

Přednáška *Wie wird die Kirche im Jahre 2000 aussehen* byla publikována v časopise *St. Hedwigsblatt*, roč. 17, 1970, č. 43-44 a vyšla také knižně v *Glaube und Zukunft*, Kösel 1970, 1971, 2007.

Katechismus andělů (13)

PÁD (pokračování)

Byla tedy u andělů možnost hřešit? Jaký je původ této možnosti andělů?

Rozlišují se dva stavy, ve kterých se může nacházet stvořená bytost ve vztahu k Bohu: stav *cesty* a stav *cíle*. Ve stavu cíle, kdy se radují z blaženého patření a jsou zahrnuti nekonečnou slávou, která je naplňuje, andělé nemohou hřešit: *Nemo peccat videns Deum*, říká úsloví. („Nikdo nemůže hřešit, vidí-li Boha.“) Je evidentní, že vlastnit absolutní Dobro zabraňuje je každé náklonnosti ke zlu.

Ale jak andělé znající Boha skrze nekonečně vyšší světlo poznání než je naše, mohli dát přednost tomu, že se odvrátili od srhovaného Dobra?

Hřích andělů je jedna z nejtěžších teologických otázek k řešení. Ptáme se totiž, jak se tak svatá a dokonalá bytosti, i když ještě nenáležely do řádu patření, ale viděly v sobě takřka evidentně odraz světla Božího a jeho nekonečné dobroty, mohly od Boha odvrátit a odepřít mu své klanění a svou lásku.

My pochopíme tajemství milosti a svobody až v nebi, ale ještě předtím můžeme říci, že každá svobodná stvořená bytost může zhřešit, neboť když se srhované a absolutní Dobro nechává poznat jako takové, neukazuje se nezahaleně, ale zjevuje se pod vnějším znamením částečného dobra. Pro anděly byla tímto dobrem krása jejich vlastní, čistě duchovní přirozenosti jakožto zářícího odrazu Boha. Anděl se tak ocitl před nevyhnutelnou volbou, že by se jeho čistě duchovní přirozenost nepodléhající času stala definitivní a trvalou. Měl dát přednost absolutnímu Dobru Boha před svým částečným dobrem za jistý ústupek: ústupek z autonomie. Tak, je-li ve stavu cesty a ne cíle, bude pro anděla vždy možné volit *pro* absolutno, anebo *proti* němu.

Mohli ďáblové nehřešit?

Ano, svobodně se rozhodli hřešit, jako se ostatní andělé svobodně rozhodli zůstat věrni svému Stvořiteli. Kdyby muse-li zhřešit, nebyl by to již hřích a nebyl by jim připisán, neboť aby někdo hřešil, je

třeba, aby měl svobodnou vůli činit zlo a byl si vědom toho, že je to zlo.

Mohli andělé v tomto počátečním stavu podlehnout omylu?

Pouze prostřednictvím své vlastní inteligence nemohli andělé znát to, co je naprosto přesahovalo, jako je trinitární život Boha a možnost účastnit se tohoto života. Aby anděl věděl, že je povolán ke kontemplaci Boha v něm samém, potřeboval anděl zjevení; k tomu, aby přijal tuto pravdu, musel přijmout od svého Mistra milost a učinit úkon víry.

Andělé tedy obdrželi od Boha zjevení?

Andělé dostali ve stejné chvíli jako víru také zjevení, kterým je Bůh chtěl uvést do svého nekonečně blaženého života, jen když akceptují, že nebudou moci získat pouze svými přirozenými silami dokonalé blaho jakožto neočekávané završení své andělské přirozenosti. Bůh jim dal stav milosti a veškerou dostatečnou pomoc, aby přilnuli k tajemnému a nepochopitelnému plánu jeho Lásky. A jejich hřích spočíval právě v odmítnutí této milosti jako přicházející od Boha: chtěli, tak říkajíc, aby sami vyzařovali svou vlastní krásu.

Můžeme vyjádřit jinak, v čem spočíval tento hřích?

Abychom věci vyjádřili jinak: Buď ďábel chtěl dobro nadpřirozeného blaha, ale odmítl pomoc milostí, která byla nutná k jeho získání, nebo se rozhodl, že nespočine se zalíbením v tomto Božím plánu, kde by byl srážen k žebrání o pomoc, nýbrž v nezávislosti své vůle. Odmítl bezmezně věřit Bohu a myslel si, že skrze svou přirozenou sílu vlastní božskou všemohoucnost a blaženost, evidentně nekonečně méně dokonalou než oblažující patření. Tím urazil Všemohoucího a byl ihned oddělen od všeho, co až dosud utvářelo jeho velikost. Lucifer, zajisté nejkrásnější z andělů, se vzbouřil proti myšlence, že by bez rozporu se svým Stvořitelem nemohl skrze sebe samého vlastnit blaženost.

Jsou to tedy andělé, kteří otevřeli cestu spásy a kteří překročili práh života blaže-

nosti. Jak se uskutečnil jejich přechod z milosti do slávy, ze stavu víry do stavu vidění?

Tento přechod v sobě zahrnuje dvě odlišné doby. V první době Bůh stvořil anděly a vlil jim milost. Od té chvíle jsou oživováni hnutím lásky a vděčnosti, které je pohání k nekonečnému Dobru, jemuž vděčí za svou vlastní nádheru. Když byli stvořeni v milosti posvěcující, obdrželi rozmach, který je pozvedá k blaženému životu, tak jako dítě, které vystoupilo z mateřského lůna, tíhne celým svým bytím ke své matce.

Ve druhé době dochází k oddělení dobrých a zlých andělů svobodnou a okamžitou volbou, kterou vstupují do světa blaženosti, nebo do místa odsouzení.

Není ve výsledku tohoto dramatu tragická velikost?

Bůh připisuje svobodnému rozhodnutí z lásky vysokou hodnotu, takže raději snáší, když je jedněmi nenáviděn, než aby se vzdal toho, že je druhými svobodně milován. Chvíle, kdy se rozhoduje o věčném osudu andělů, nás staví proti světu, kde se s hrůzou setkáváme s obávanou mocí odmítnutí, která se skrývá ve svobodě rozumových stvořených bytostí.

„To nelze jinak pochopit,“ říká kardinál Journet, „než skrze neuvěřitelnou převahu hlubin lásky nad temnotami zla.“

Proč Bůh dovolil padnout tak krásné bytosti?

Bůh dopustil tento pád ne proto, že by chtěl zlo (Bůh nechce nikdy zlo), ale protože dopouští určité zlo jen proto, aby se mohlo uskutečnit dobro, jehož existence závisí od tohoto zla a které svou dokonalostí předstihuje všemhu zlobu, již nechává působit. Je to tak jako o velikonoční Svaté noci, při *Exsultet*, kdy se Církev raduje z Adamova hříchu, ne kvůli němu, ale protože nám tento hřích zasloužil Vtělení našeho Pána Ježíše Krista: *O felix culpa, quae talem ac tantum meruit habere Redemptorem*. („Ó šťastná vina, která si zasloužila mít tak vznešeného a velikého Vykupitele.“) Aby zde byla tato nádherná manifestace Boží lásky, jakou je smrt našeho Pána na kříži, nechtěl Bůh zabránit chybám lidí, pro něž se stala vykoupěním.

(Pokračování)

Přeložili ing. Antonín Džbáněk a P. Štěpán M. Filip OP

Pondělí 11. 3. 2013: 6:05 Octava dies (710. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? 7:20 Terra Santa News: 6. 3. 2013 7:40 Přejeme si... 7:55 Cévní mozková příhoda – problém současnosti 8:10 Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem 8:30 Cvrlikání: Poutníci 9:35 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa 10:00 Nedělní čtení: 4. neděle postní 10:30 Trnavská univerzita 10:45 Labutí sen o duši 11:35 NOEkreace (173. díl) 11:45 Bible pro nejmenší: Konečně doma 11:50 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Fčeličky Strážnice 13:10 Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta 13:40 Octava dies (710. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Sportovní přístav Hluboká nad Vltavou 14:25 CHKO Jeseníky – Praděd (12. díl) 14:45 Noční univerzita: Mons. Dominik Duka – Církev, vlast, stát [P] 15:40 V souvislostech 16:00 Dopisy z rovníku 16:40 Drslavice 16:50 Dať zmysel života 17:00 NOEparáda (207. díl) [L] 18:05 Salesiánský magazín [P] 18:20 Poutní místo Starý Bohumín 18:30 Bible pro nejmenší: Narození Ježíše 18:35 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 18:40 Skryté poklady: Olga 19:10 Život koncilu (4. díl) 19:20 Múzeum Kysuckej dediny vo Výchyllovke 19:40 Přejeme si... 20:00 Doma, to je něco úžasného... [P] 20:50 Na koberečku [P] 21:00 Ako som mal začať 3. svetovú vojnu 21:30 P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité 22:55 Octava dies (710. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Noemova pošta: Březen 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 12. 3. 2013: 6:05 Salesiánský magazín 6:20 Pocta N. Paganinimu 7:15 Dopisy z rovníku 8:00 Cesta k andělům (71. díl) 8:50 Hudební magazín Mezi pražci 9:30 Poselství svatých: Thomas Merton 9:45 Octava dies (710. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:15 P. Josef Čunek – P. Teilhard de Chardin a jezuité 11:35 Drslavice 11:45 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 11:50 Bible pro nejmenší: Narození Ježíše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hudební okénko (4. díl) 12:40 Život koncilu (4. díl) 12:50 Podobenství (8. díl): Marnotratný syn 13:20 Dana & Přátelé (8. díl) 13:55 Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? 14:40 Noemova pošta: Březen 16:15 Přejeme si... 16:30 Mezi vodou a nebem 17:25 Nigérie – Dialog pro život 17:40 Léta letí k andělům (38. díl): Mikuláš Kroupa 18:00 Noeland (64. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Jan Křtitel 18:35 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 18:40 Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti 19:10 NOEkreace (173. díl) 19:20 Bradí Barthová 19:30 Dať zmysel života 19:40 Zpravodajské Noeviny (470. díl): 12. 3. 2013 [P] 20:00 Bol som mimo: Radoslav Hruška 21:00 Terra Santa News: 6. 3. 2013 21:20 O kom, o čem: Vlastimila Češková 21:50 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí 22:40 Zpravodajské Noeviny (470. díl): 12. 3. 2013 22:55 Sportovní přístav Hluboká nad Vltavou 23:10 Post Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem 23:30 Přejeme si... 23:50 Jak potkávat svět s Větem Kašpaříkem 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 13. 3. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (470. díl): 12. 3. 2013 6:20 Noční univerzita: Mons. Dominik Duka – Církev, vlast, stát 7:20 NOEkreace (173. díl) 7:30 Ako som mal začať 3. svetovú vojnu 7:55 Vlci v Lužici 8:25 Život koncilu (4. díl) 8:35 Sýrie – kolébka křesťanství 9:00 Bol som mimo: Radoslav Hruška 10:00 Kouzlo strun 10:15 Outdoor Films s Marianem Jiřím Huskem (13. díl) 11:45 Bible pro nejmenší: Jan Křtitel 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Doma, to je něco úžasného... 12:55 NOEkreace (173. díl) 13:05 Skryté poklady: Olga 13:40 Post

Scriptum s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem 14:00 Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem, o plazmě ve vesmíru 2. díl 14:50 Na koberečku 15:00 Poselství svatých: Thomas Merton 15:10 Cévní mozková příhoda – problém současnosti 15:25 Salesiánský magazín 15:40 Zpravodajské Noeviny (470. díl): 12. 3. 2013 16:00 NOEparáda (207. díl) 17:00 V posteli POD NEBESY (6. díl) 18:00 Octava dies (710. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:30 Bible pro nejmenší: Satan pokouší Ježíše 18:35 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 18:40 Žijeme mezi vámi 19:00 CHKO Jeseníky – Praděd (12. díl) 19:20 Terra Santa News: 13. 3. 2013 [P] 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Večer chval (24. díl): Chválová kapela od sv. Filipa a Jakuba ze Zlína [L] 21:10 Doc. Jaroslav Med, CSc. – Dobré dílo [P] 22:20 Léta letí k andělům (37. díl): Miloslav Fiala 22:40 Jak potkávat svět s Větem Kašpaříkem 0:05 Záliv svatých 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 14. 3. 2013: 6:05 Skryté poklady: Olga 6:35 Léta letí k andělům (37. díl): Miloslav Fiala 6:55 Hudební okénko (4. díl) 7:30 Živě s biskupem: tentokrát s Františkem Václavem Lobkowiczem 8:30 Sportovní přístav Hluboká nad Vltavou 8:45 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí 9:35 Přejeme si... 9:50 Dať zmysel života 10:05 Noemova pošta: Březen 11:40 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 11:45 Bible pro nejmenší: Satan pokouší Ježíše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pocta N. Paganinimu 13:00 Terra Santa News: 13. 3. 2013 13:25 Doma, to je něco úžasného... 14:15 O kom, o čem: Vlastimila Češková 14:45 Poselství svatých: Thomas Merton 14:55 Noeland (64. díl) 15:25 Zpravodajské Noeviny (470. díl): 12. 3. 2013 15:45 Podobenství (9. díl): Marnotratný syn 16:15 Dana & Přátelé (9. díl) 16:45 Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? 17:30 Život koncilu (5. díl) [P] 17:40 NOEkreace (173. díl) 17:55 Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti 18:25 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 18:30 Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti 18:40 Cesta k andělům (71. díl) 19:30 Budu pomáhat: Domov Sue Ryder: Domov pro seniory 19:40 Zpravodajské Noeviny (471. díl): 14. 3. 2013 [P] 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (72. díl) [L] 21:25 Putování po evropských kláštřech: Leo Disch, benediktnin z kláštera v Vaals, Belgie [P] 21:50 Zpravodajské Noeviny (471. díl): 14. 3. 2013 22:10 Post Scriptum s P. Janem Larischem [P] 22:25 Chytil vlnu 22:55 Octava dies (710. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:25 NOEparáda (207. díl) 0:30 Zpravodajské Noeviny (471. díl): 14. 3. 2013 0:45 Přejeme si... 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 15. 3. 2013: 6:05 Zpravodajské Noeviny (471. díl): 14. 3. 2013 6:20 NOEkreace (173. díl) 6:30 NOEparáda (207. díl) 7:30 Salesiánský magazín 7:45 Klapka s... (57. díl): Václavem Fořtem 8:45 Živá historie – Hrad Střečno 8:55 Doc. Jaroslav Med, CSc. – Dobré dílo 10:05 Na koberečku 10:15 Doma, to je něco úžasného... 11:05 Otec Karel Tinka, SDB 11:20 CHKO Jeseníky – Praděd (12. díl) 11:40 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 11:45 Bible pro nejmenší: Ježíš miluje děti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Přejeme si... 12:20 Ako som mal začať 3. svetovú vojnu 12:45 Terra Santa News: 13. 3. 2013 13:05 Život koncilu (5. díl) 13:15 Šance pro každého a Pohyb pro každého 13:35 Fčeličky Strážnice 14:40 Léta letí k andělům (37. díl): Miloslav Fiala 15:00 Křížová cesta z Lurd 15:25 Skryté poklady: Olga 16:00 Zpravodajské Noeviny (471. díl): 14. 3. 2013 16:15 Vlci v Lužici 16:45 Otevřeno u pana Josefa Cukra 16:55 Bol som mimo: Radoslav Hruška 18:00 Sýrie – kolébka

křesťanství 18:25 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 18:30 Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka 18:40 Putování po evropských kláštřech: Leo Disch, benediktnin z kláštera v Vaals, Belgie 19:05 Přejeme si... 19:20 Nábožné združení svätého Jozefa 19:45 Hornolidečko – Prlov 20:00 Kulatý stůl: Ohrožené kostely [L] 21:30 Na koberečku 21:40 Hluk 22:00 Nedělní čtení: 5. neděle postní [P] 22:30 Cesta k andělům (71. díl) 23:20 Podobenství (9. díl): Marnotratný syn 23:50 Dana & Přátelé (9. díl) 0:25 Putování modrou planetou: Etiopie, QUO VADIS? 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 16. 3. 2013: 6:05 Hornolidečko – Prlov 6:15 Post Scriptum s P. Janem Larischem 6:30 Podobenství (9. díl): Marnotratný syn 7:00 Dana & Přátelé (9. díl) 7:30 Cévní mozková příhoda – problém současnosti 7:45 Léta letí k andělům (37. díl): Miloslav Fiala 8:05 Poselství svatých: Thomas Merton 8:20 Kudrnáč Hermie 8:25 Noeland (64. díl) 8:55 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 9:00 Hermie a jeho přátelé: Buzby a neposlušné děti 9:35 NOEparáda (207. díl) 10:35 V posteli POD NEBESY (6. díl) 11:30 Hornolidečko – Prlov 11:40 Kouzlo strun 12:00 Angelus Domini 12:10 Zpravodajské Noeviny (471. díl): 14. 3. 2013 12:25 Nedělní čtení: 5. neděle postní 12:55 Přejeme si... 13:10 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí 14:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (72. díl) 15:25 NOEkreace (173. díl) 15:35 Terra Santa News: 13. 3. 2013 16:00 Hlubinami vesmíru s prof. Petrem Kulhánkem, o plazmě ve vesmíru 2. díl 16:45 Pro vita mundi (21. díl): Zdeněk Růžička [P] 17:25 Dať zmysel života 17:35 Chytil vlnu 18:05 CHKO České středohoří – Milešovka (13. díl) 18:25 Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek 18:30 Bible pro nejmenší: Ztracená ovečka 18:35 Bol som mimo: Radoslav Hruška 19:45 V souvislostech [P] 20:00 Kde končí Evropa III.: Balkán: Zůstat, či odejít? [P] 20:55 Nadace Divoké husy 21:10 Putování modrou planetou: Írán 22:00 Skryté poklady: Lubomír [P] 22:30 Nigérie – Dialog pro život 22:45 Budu pomáhat: Domov Sue Ryder: Domov pro seniory 22:55 Noční univerzita: Mons. Dominik Duka – Církev, vlast, stát 23:55 Večer chval (24. díl): Chválová kapela od sv. Filipa a Jakuba ze Zlína 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 17. 3. 2013: 6:15 Sýrie – kolébka křesťanství 6:35 Život koncilu (5. díl) 6:45 Dar z Medžugorje 7:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (72. díl) 8:30 Ako som mal začať 3. svetovú vojnu 8:55 Mnišství – příběhy lidí a pouští: Mezi bláznovstvím a svatostí 10:00 Mše svatá z farnosti Horné Orešany/SK/[L] 11:05 Baroko na cestách Jiřího Sehnala 11:25 Život koncilu (5. díl) 11:35 Otevřeno u pana Josefa Cukra 11:45 Na koberečku 12:00 Polední modlitba Sv. otce [L] 12:20 V souvislostech 12:35 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:25 Hudební okénko (5. díl) [P] 14:05 Kde končí Evropa III.: Balkán: Zůstat, či odejít? 15:00 Budu pomáhat: Domov Sue Ryder: Domov pro seniory 15:10 Doc. Jaroslav Med, CSc. – Dobré dílo 16:15 NOEkreace (174. díl) [P] 16:30 Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádanka [P] 16:55 Sedmihlásky (53. díl): Páso děvča pávy 17:00 Noeland (64. díl) 17:30 V posteli POD NEBESY (6. díl) 18:20 Poznáte je po ovoci 19:10 Léta letí k andělům (37. díl): Miloslav Fiala 19:30 Poselství svatých: Dorothy Dayová 19:40 Přejeme si... [P] 20:00 Octava dies (711. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Janáčkův máj 2010 – Záznam koncertu z Domu kultury města Ostravy 21:50 V souvislostech 22:10 Bol som mimo: Radoslav Hruška 23:10 Nedělní čtení: 5. neděle postní 23:40 Polední modlitba Sv. otce 0:05 Zpravodajský souhrn týdne 0:55 Nigérie – Dialog pro život 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Liturgická čtení

Neděle 10. 3. – 4. neděle postní

1. čt.: Joz 5,9a.10-12
 Ž 34(33),2-3.4-5.6-7
 Odp.: 9a (*Okuste a vízte, jak je Hospodin dobrý.*)
 2. čt.: 2 Kor 5,17-21
 Ev.: Lk 15,1-3.11-32
Slovo na den: Dítě, ty jsi pořád se mnou.

nebo čtení z cyklu A:

1. čt.: 1 Sam 16,1b.6-7.10-13a
 Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6
 Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)
 2. čt.: Ef 5,8-14
 Ev.: Jan 9,1-41
Slovo na den: Umyl jsem se a vidím.

Pondělí 11. 3. – ferie

1. čt.: Iz 65,17-21
 Ž 30(29),2+4.5-6.11-12a+13b
 Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*)
 Ev.: Jan 4,43-54
Slovo na den: Uvěřil slovu a šel.

Úterý 12. 3. – ferie

1. čt.: Ez 47,1-9.12
 Ž 46(45),2-3.5-6.8-9
 Odp.: 8 (*S námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí.*)
 Ev.: Jan 5,1-3a.5-16
Slovo na den: Vstaň, vezmi své lehátko a chod'!

Středa 13. 3. – ferie

1. čt.: Iz 49,8-15
 Ž 145(144),8-9.13cd-14.17-18
 Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)
 Ev.: Jan 5,17-30
Slovo na den: Můj Otec je až dosud činný.

Čtvrtek 14. 3. – ferie

1. čt.: Ex 32,7-14
 Ž 106(105),19-20.21-22.23
 Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)
 Ev.: Jan 5,31-47
Slovo na den: Skutky, které mi dal Otec.

Pátek 15. 3. – ferie

1. čt.: Mdr 2,1a.12-22
 Ž 34(33),17-18.19-20.21+23
 Odp.: 19a (*Blízko je Hospodinům, kdo mají zkroušené srdce.*)
 Ev.: Jan 7,1-2.10.25-30
Slovo na den: On mě poslal.

Sobota 16. 3. – ferie

1. čt.: Jer 11,18-20
 Ž 7,2-3.9bc-10.11-12
 Odp.: 2a (*Hospodine, můj Bože, k tobě se utíkám.*)
 Ev.: Jan 7,40-53
Slovo na den: Uvěřil v něho někdo z předních mužů?

V touze naplnit přání svatého otce Benedikta XVI. a otce arcibiskupa Jana Graubnera vyhlášená pro Rok víry Matice svatokopecká a mladí farnici ze Svatého Kopečku zvou všechny zájemce na **VI. MALOU PĚŠÍ POUŤ NA SVATÝ KOPEČEK (Olomouc)**. **KDY:** středa 20. března 2013 v 16:35 hod. **KDE:** sraz u kříže ve Chválkovicích (zastávka MHD – Domov důchodců). **Trasa:** pěší a cyklistická stezka do Samotíšek a dále alejí vzhůru na Svatý Kopeček. **Úmysl této pouťi:** Za to, aby se naše víra v umučení a vzkříšení Ježíše Krista – vtělené Slovo Boží odrážela ve všech činnostech každodenního života. **Pouť bude zakončena svátostným požehnáním v bazilice Navštívení Panny Marie na Svatém Kopečku v 18 hod.**

Římskokatolické farnosti Morkovice a Pačlavice vás zvou na **POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 16. března 2013 v kulturním domě v Pačlavicích**. Přednáší kanovník P. Josef Říha, farář v Bílovicích u Uherského Hradiště. **Program:** 8.30 hod. – zahájení modlitbou radostného růžence • 9.00 hod. – I. přednáška, meditace • 10.30 hod. – II. přednáška, meditace • 11.30 hod. – modlitba bolestného růžence • 12.00 hod. – oběd, přestávka • 13.00 hod. – konference, odpovědi na vaše dotazy • 14.00 hod. – III. přednáška, meditace • 15.00 hod. – křížová cesta ve farním kostele, svátost smíření • 16.00 hod. – mše svatá ve farním kostele, závěr duchovní obnovy. **Do 12. března 2013 odevzdejte na faře v Morkovicích přihlášku s režijním poplatkem 120 Kč, studenti 80 Kč.** Můžete se závazně přihlásit i na telefon 731 621 105 nebo e-mailem na farmorkovice@seznam.cz. Poplatek pak zaplatíte na místě. Vezměte si s sebou Písmo svaté NZ a sešit na poznámky.

Každou neděli **od 24. března do 7. července 2013 je ve Vlastivědném muzeu Švábenice u Vyskova** otevřena nová **historická výstava s názvem VELKÁ MORAVA VE STOPÁCH SVATÝCH CYRILA A METODĚJE**. Výstava je vytvořena z nepřeberného množství dokumentů, které přibližují 1150 let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu. **Otevřeno je vždy v neděli odpoledne od 14 do 17 hodin.** Vstupné dobrovolné – jste srdečně zváni.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory srdečně zve na mimořádný **POUTNĚ-POZNÁVACÍ LETECKÝ ZÁJEZD DO TURECKA A ŘECKA – po stopách apoštola Pavla, apoštola Jana Evangelisty a sv. Mikuláše + návštěva domu Panny Marie u Efezu**. Navštívíme Efez, Rhodos, Patmos, Istanbul, Perge, Hierapolis, Pataru. Relax u moře, výlet na Pamukkale... Přátelský kolektiv, vynikající duchovní doprovod. **Termín: 20. – 27. 9. 2013.** Odlet z Prahy. **Uzávěrka přihlášek: 30. 4. 2013!** Počet míst omezen (v případě zájmu neváhejte)! Bližší informace na vyžádání rádi poskytneme na tel. 737 215 328 nebo e-mailu dcs@bihk.cz.

Srdečně Vás zveme na **SLAVNOSTNÍ MŠI SVATOU U PŘÍLEŽITOSTI VÝROČÍ 960 LET OD SMRTI SV. PROKOPA**, českého národního patrona. Slavnost se koná **v sobotu 16. března 2013 v kostele sv. Prokopa na Sázavě**. Náš kostel byl v letošním Roce víry ustanoven kardinálem Dominikem Dukou místem setkání a modlitby spojeným s plnomocnými odpustky. **Program:** 9.00 hod. adorace • 10.00 hod. modlitba sv. růžence • 10.30 hod. slavnostní mše svatá (celebruje P. ThDr. Miloslav Kněz).

BREVIÁŘ PRO LAIKY

9. – 16. BŘEZNA 2013

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 10. 3.		PO 11. 3.		ÚT 12. 3.		ST 13. 3.		ČT 14. 3.		PÁ 15. 3.		SO 16. 3.	
Antifóna	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	363	405	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	363	406	367	410	370	414	373	418	377	422	380	425	384	429
Antifóna k Zach. kantiku	363	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430
Prosby	364	406	367	411	371	414	374	418	377	422	381	426	384	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	364	407	368	412	371	415	375	419	378	423	381	427	385	430
Závěrečná modlitba	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426	385	430
Nešpory:														
SO 9. 3.														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	268	298	269	299	268	297
Antifony	361	404	365	408	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	361	404	366	409	369	413	372	416	376	420	379	424	382	428
Ant. ke kant. P. M.	362	405	366	409	369	413	373	417	376	421	379	424	383	428
Prosby	362	405	366	409	370	413	373	417	376	421	379	425	383	428
Záv. modlitba	364	407	364	407	368	411	371	415	374	419	378	423	381	426
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

KNIHA NA CD

GARABANDAL • UDÁLOSTI A DATA
P. Eusebio García de Pesquera OFM • Z polštiny přeložila Iwona Juchelko

V horách na severu Španělska, ve skromné osadě San Sebastian de Garabandal, se čtyřem dívkám od 18. června 1961 do 18. června 1965 zjevovala Pan-na Maria. O okolnostech a smyslu těchto událostí informuje podrobně knížka, jejíž český text je nyní k dispozici na CD ve formátu PDF (220 stran).

Matice cyrilometodějská s. r. o. • 1x CD, 140 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

VELIKONOČNÍ TRIDUUM

Brožurka kapesního formátu obsahuje liturgické texty, které se shodují s texty určenými k používání při bohoslužbách. Byly beze změn převzaty z publikace *Misál na neděle a význačné dny liturgického roku*, vydané v roce 2008 s církevním schválením předsedy ČBK, arcibiskupa Jana Graubnera.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 115x162 mm, 64 stran, 99 Kč

HLEDÁNÍ ŽIVÉHO KRISTA

Jan Graubner

Postní doba je určena k tomu, abychom své obrácení k Bohu žili horlivěji než v jiných obdobích. Tak se dobře připravíme na přijetí velikonočního daru vy-

koupení a pravé radosti, která má proniknout i náš každodenní život. K duchovní přípravě na Velikonoce, stejně jako k plnému prožití svátků vzkříšeného Krista může pomoci i tato knížka, kterou arcibiskup Jan Graubner sestavil z myšlenek svých postních a velikonočních kázání a pastýřských listů.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 113x165 mm, 96 stran, 99 Kč

MAXIMÁLNÍ KŘESŤANSTVÍ • ADOLF KAJPR SJ A LIST KATOLÍK

doc. Vojtěch Novotný, Th.D.

Monografie je věnována osobnosti Adolfa Kajpra SJ (1902–1959), kněze, jehož provází pověst svěťce a mučedníka – byl vězněn nacistickým i komunistickým režimem. Představuje jeho životní osudy a bibliografii, předkládá svědectví pamětníků. Podrobněji se zastavuje u listu *Katolík*. Vznikl za první republiky jako list Katolické akce, za války však bylo vydávání zastaveno. Roku 1945 začal list vycházet znovu, ovšem jenom proto, že jeho vydavatel nabídl své prostředky podstatně novému projektu, jehož nositelem se stal Adolf Kajpr. V knize je zachycena bibliografie periodika, jež sleduje jak obsah jednotlivých čísel, tak i jednotlivé autory. Zvláštní pozornost je potom věnována tomu, jak Kajpr rozuměl vztahu mezi křesťanstvím a společností. Všimá si, že jeho uvažování o společnosti mělo východiska v kristocentrickém pojetí lidské existence a že jeho druhým, zkušenostně ověřeným pilířem byla kritika ateistického humanismu všeho druhu, zejména ovšem komunistického.

Karolinum • Brož., A5, 446 stran, 390 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.